

دوه نابلده مسافر

(ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نصيرالحق منتظر

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کتاب: دوه نابده مسافر (ناول)
لیکوال: نصیرالحق منتظر
ڈیزاین: احمد زیار
نشر کوونکی: پینتو ناولونه!
(تلیگرام چینل)

پیل!

هغه ورځ زما په ژوند کې ډیره ځانگړی ورځ وه، نه پکې د خوبنې ځای و او نه د غمونو، څومره لوی کار می وکړه، په خپل سر د مور او پلار په نه شتون کې ولاړم ملا می راوغوښت او یوی ناپیژاند نجلۍ سره می نکاح وشوه.

هغه نجلۍ یوازی مینی زما ملگری کړی وه او همدا مینه وه چی زه او هغه یی د خپلو کورنیو پربنودو ته اړ کړو، څومره شپې مو سره په سختو کی تیرې کړی، خو بد قسمتونه د کور نه په تینسته نه بدلیری....

په دی ورځو کی مو د خپلوانو په کور کی دواډه خوبنې وه زه هم د کور نورو غړو سره هلته تللی وم، کله چی په واده کی خدمتی کسان ټاکل کیدل، زه هم د خدمتی کسانو په ډله کی ونیول شوم.

واډه خه په درز کی روان و، نارینه وو ته ډوډوی ورکول شوه او ورسته د بنځو د ډوډی مراسم پیل شول، دوه دری نفرو د بنځو میلمنو لپاره سترخوانونه راوړل. دمیلمنو بنځو لپاره مو درستخونونه وغوړول بیره می وه چی ژر هغوی ته ډوډی ورکړو، ځکه ټولو بنځو سره د ماشومان ډلی راغلی وی او په کور یی یو شور حور کړی و.

زه د درسترخوان له غوړولو بی کاره شوم و، غوښتل می نورو ملگرو ته د ډوډی د راوړو ووايم خو چی سترگی می پورته کړی په خونه کی هغه کسان نه وو، چی له ماسره راغلی وو.

زما سترگی په یوی بناپیری ولگیدی نه پوهیږم هغه به له څه وخته زما په تاماشه وه، خو واس چی پری زما پام شو، نو هم یی سترگی بنکته نه شوی، هیڅ نه کیده چی سترگی یوی یا بلی خواته واړوو.

نجلۍ رانه په راکتلو راکتل لوری غلط کړه هغی هیڅ سترگی نه بنکته کولی، همداسی یی راکتل لکه کومه ورکه چی یی موندلی وی.

په سترگو سترگو کی سره یو پر بل وپوهیدو، په ما باندی له دی امله چی د سترگو په جنگ کی می له له هماغه لومړی سره زړه زخمی شوی و، لږزه راغله، خو هغی د پخوا په څیر خیران خیران راکتل داسی لکه د هغی چی هم سینه کی زړه نه وی پاتی او سترگی تری بی واکه شوی وی.

زمونر لومرنی دالی د زرونو دالی وی، هغی په کتو کتو زما د سینی نه زما
وویست، پوهیدم چی د هغی زره هم وتلی او زما په وجود کی حای په حای
شوی دی.

د نجلی سترگی دومر خوره وی او له جادو دکی وی، چی بانه یی زما په زره کی
بند کرل، زما زره یی د خپو سترگو په اوږدو بنو کی بند کر، د سترگو په اشاره
می نجلی ته د بهر تلو وویل، هغی هم څه ونه ویل او په پته خوله په ما پسی را
روانه شوه.

زه مخکی راون شوم او نابله نجلی په یو نابله مسافر پسی د زرکی په شان په
ورو ورو قدمونو را راونه وه، شپه وه او د شپی تیاری زمور د نابله مسافر لپاره
پرده جوړه کړی وه، مور د شپی په تیاره کی په کوڅه کی چا نه پیژندلو.
زه چی په کوڅه کی لږ وړاندی تلی وم، ودریدم لږه شیبه وروسته هغی زما په
اوزه لاس کینود، دناشنا لاس په لگیدو زما وجود وارزید، زره می لا په لومری
وار کتو هغی وری و، که زره می په سینه کی وای په درزیدو درزیدو به له
سینی لویدلی و.

زه د هغی نجلی زره ورتیا ته خیران شوم، هغی سره می له شرمه خبری نه شوی
کولی، خو هغه په خپل کلی کور کی ډیره زروړه وه، هغی رانه پوښتنی کولی،
مگر ما د نامعلوم ډار له ویر په تییت غږ خبری کولی او ده هغی د پوښتنی حواب
به می په ډیره کړاو سره ورکاوه.
تر دا وخته ټولی خبری هغی کولی، مه په ډیر زور سره تری د هغی د نوم
پوښتنه وکړه:

ته څوک یی او دی واده ته له کومی راغلی یی؟

هغه دومره خوشحله شوه، کله زما د همدی پوښتنی په تمه چی وه، دخنډا ورو
شور یی راباندی د موسیقی په څیر خور ولگید، په توره تیاره کی یی سپینو
غابنونو ریا وکړه ورو یی وویل:

نوم می تنها دی او د واده له کوره څو کوڅی وړاندی می کور دی د واده کورنی
مو خپلوان دی ځکه ورته راغلی یم.

ما د هغی نوری خبری وانه وریده یوازی د هغی نوم می له خانه سره اخیسته،
تنها ژومره بڼکلی نوم دی، خو دا نجلی خو می په تنهایی نه لوریری.
زه هغی په بڼکلی خو په امر یی غږ د تنهایی له سوجونو رابهر شوم،
ته څه له خانه سره خبری کوی مانه دی زما د نوم او های پوښتنه وکړه، مگر تا
خو راته نه خپل نوم وښود او نه های ...

هو درته وایم یی، هسی زه ستاد نوم په اوریدو په فکر کی شوم..

ولی نوم می دی خوښ نه شو؟

ولی نه، تنها... ژومره خه نوم دی، نوم می دی خوښ شو، خو ته می په تنهایی
کی نه خوښیری.

ښه سمه ده مه ویریره، زه واس تنها نه یم ته راسره یی کنه.

زه د هغی په دی خبره چی زه واس تنها نه یم ته راسره یی، له حده ډیر خوشاله
شوم، هغی ته می د خپل نوم او کلی په اړه وویل.

نوم می گلاب دی او

ما لا هغی ته دخپل کلی په څه خبره نه وه کړی، چی هغی د خندا او شوخی نه په
ډگ اندز غږ کړ.

واه گلاب ژومره خیرانونکی ده تا سره بی غیر له دی نوم نه بل نوم نه

جوړیری، فکر کوم د پیدایښت له ورخی همداسی بڼکلی یی، ځکه خو دی د مور
او پلار گلاب نه بل نوم نه دی خوښ شوی او گلاب ته یی د گلاب نوم ورکړی
دی.

زه په زړه کی ډیره خوشحله وم له دی امله چی زما د خوښی تنها زه خوښ کړی
یم، په جامو کی نه هاییدم تنها زه د دی خوښی اظهار ته نه پرېښودم، پوښتنه یی
راځنی وکړه: د کوم های یی؟

ما نه چی په دی وخت کی ځان هیر وه او فکر می نه شو کولی، چی زه چرته او
د چا سره ولاړ یم نو هغی ته می وویل.

اوس خو می کور ستا په سترگو کی دی او خپل د ختو گوټو کور ځکه اوس نه

شم درښودلی، چی زه همدا شیبه له خانه ورک یم او د خانه ورک مسافر به د
خپل کلی په اړه څه وواپی تنها خوشحله بڼکاریده. تنها راته خپله ټوله کیسه وکړه

چی پلار او مشر ورور یی په وظیفه کی دی پلار یی په میاشت او ورور یی په پنځو میاشتو کی یو ځل کور ته راځی... ماتنھا نه د مکتب په اړه پوښتنه وکړه، هغی وویل مکتب یی په پېښور کی تر شپږم ټولگی پوری لوستلی دی.

تنھا وویل، کله چی دالته خپل وطن ته راغلو پلار او ورور می د مکتب اجازه نه راکول خو زه د مکتب سره ډیره مینه لرم، زما همدا مینه وه چی د لږ سبق په لوسلو سره اوس دا دی په لیک او لوست بڼه پوهیږم. هغی ما نه پوښتنه وکړه، چی زه مکتب وایم، ما هم ورته وویل هو نهم صنف کی یم... زه چی نوی زلمی شوی وم، ډیر په هوا وم، د تنھا سره می ډیره تبه ولگیده، هغی نه می د مابیل نمبر واخیست او خپل د موبایل نمبر می ورکړ، په پستو خبرو یی نه مریدم خو شپه ډیره تیره وه، له تنھا می غوښتنه وکړه چی سهار به سره وگورو، دستی مو سره خدای پامانی وکړه، زه نور لارم

خجری ته ډیره میلان نور هو ول، شپه ډیره تیره وه ملگرو می رانه پوښتنه وکړه چی تر اوسه چیرته وی هغوی فکر کاوه چی زه کوره تللی یم. هغوی ته می بهانه وکړه.

نه بازار ته تللی ومو څه نور ملگری می ماښام راپسی همدالته راغلی وو، زه هم ورسره لارم همدا اوس راغلم.

دوی نه می ځان خلاص کړ د یو شیبه ټوکو ټکالو وروسته هر سږی ته خوب ټالی ورکولی هر یو کس ځان ته بستری جوړی کړی او. ویده شول. زه په بستره کی پروت وم، خوب خوب نه و او په سوجونو او فکرونه کی رابښکیل وم، په سوجونه کی ډوب د شپي ډیره ناوخته ویده شوی وم.

سهار چی ټول لمانځه ته راپورته شوی وو، زه یی هم راجگ کړم، لمونځ می وکړه نور را باندی ساعت نه تیریده همدا می ویل، چی اوس ژر لمر را وخیژی چی تنھا سره وگورم.

خلکو چا اوبه دیگو ته چلولی چا پیاز، الوگان او ټماتر میده کول، زما زړه هیڅ کار ته نه کیده یو خواته غلی ناست وم، څه وخت تیر شو لمر هم خپلی رنگینی وړانگی د ځمکی پر مخ خوری کړی د لمر په راختو ډیره خوشحله شوم.

حُڪه د لمر په وارانگو کی ماته د تنها د مخ تصویر
بنکاریده، څه وخت ووت، ځان راته ډیر خوشحله بنکاریده،
حُڪه څه وخت وروسته به د تنها سره یو ځای کیرم، په همدی سوچونه کی وم،
چی موبایل ته می رینگ راغلو، رینگ می اوچت کړه...
بلی سلام علیکم اوه تنها ته یی؟
خه یی ته سنگه یی؟
ډیره مهربانی، چیرته یی؟
زه په خبره کی یم، ته چیرته یی؟ زه اخواته هغه وچه خوړه چی دی هملته لارم،
ته هم راشه دالته څوک نه وی، ددی خبری سره می مینه او احساسات راوپایدل په
تگ نه پوهیدم، د خور غاری ته لارم تنها یو خواته ناسته وه، زما په انتظار یی
یو کانی اخستو او بل یی پری ویشتو، چی زما پری نظر ولگیده.
خواته یی ور غلم، تنها سره می روغبر وکړ، هملته یو څو بیړی ونی وی، ور
لاندی کیناستو بڼه ډیره ناست وه، یو بل ته مو خپلی ټولی د ژوند ترخی او خوړی
واورولی بڼی ډیره خبری مو وکړی، تنها ویلی زمونږ په کور کی هیڅوک نشته
ټول واده ته تللی دی، دروازی ته قلف پروت دی، زما سره یی کیلی شته راءه
لار به شو باقی خبری اتری به هلته وکړو زمونږ. کور به هم وگوری او چای به
هم درباندی وڅښم.
که څه هم زه بی زړه وم خو تنها ډاډ راگولو چی هیڅوک هلته نشته خو په چکر
چکر روان وو تنها مخکی وه زه ورپسی وم دروازی ته ورسیدو تنها دروازه
خلاصه دواړه ننوتو بڼی لاسته د تنها خپله خصوصی کوټه وه اشاره یی وکړه
داسی راءه د تنها کوټه کی کیناستو تنها د چایو او ډوډی په تیارولو بوخته شوه
هگی یی پخی کړی ډوډی ته کیناستو تنها به کپه جگه کړه ما ته به یی راکړه زه
که څه هم دومره وړی نه. وم خو په ډیره خوند سره می سبا ناری وکړه چای مو
وڅښه د چای څښلو نه وروسته می تنها ته وویل څه چی نور لار شوه هسی نه
ستسو د کور څوک راشی تنها وویل، هر څوک به خپل کار کوی دا زما کوټه ده،
دالته هیڅوک نشی راتللی هغه لکه مینی لیوانی کړی وی تری سو یو نابله
مسافر سره په خپل کور کی یوازی ناسته یی هیڅ خبره نه گڼله ما هم ورسره

ومنله د تنها کوټه هم لکه څنگه چې ما په خپل کور کې بڼه بڼایسته کوټه درلوده دا هم هماعسی په ډیره خواری جوړه شوی وه، خپل ټول څیزونه او کالی یې په همدې کوټه کې ایښي وو.

د څه گف شپ وروسته په خبرو کې لگیاوو، چې په همدې وخت دروازه وټگید په ما رپ ولگیده تنها هم ډیره زیاته وارخطاوه، هیڅ مو دلایسه نه کیدل له پښو او لاسو می ساه ووته، خو تنها بڼه وه، بیداره وه، ژر یې له لاسخ ونيولم او په تشناب کې یې حصار کړم دروازه یې راپسی د هغې خوانه بنده کړه وه، تنها دروازی ته لاړه چې گوری د تنها مشره خور وه کالی یې بدلول خور یې واده شوی وه، خو د دی واده لپاره د پلار کور ته راغلی وه، کالی یې همدالته وو د تنها نه یې پوښتنه کړی وه، چې ولی واده ته نه ده تللي یې تنها هم ورته بهانه کړی وه، چې هلته یې یوانجلی سره جنگ وکړ خو خور یې د ځان سره تنها بیرته د واده کور ته بوتله...

ما پسی دروازه بنده ده په تشناب کې بندی وم زړه می ډیره تنگ وو ډیر زیات ډاریدم چې هسی نه بل څوک راشی او ما وگوری د تنها په موبایل می هم خواری کوله خو زنگ ن ورتلو یو څو شیبی وروسته تنها بیرته کورته راغله دروازه یې خلاصه کړه، ډیره معافی یې رانه وغوښته ویل یې چې که د خور سره می نه وم تللی شکی کیده ځکه یو ځل ورسره لاړم بیرته تری ژر راغلم، زه ډیره حفه وم تنها بیچاره باندی هم مرگ تیر شوی وه، په ډیره وارخطا یې د کوره راووتو، تنها ویلی گلابه درځه زه وروسته درځم چې څوک پوه نشی.. زه تری راغلم واده ته د ډوډی وخت وه، خدمت ته ودریدم د خوشیوو وروسته د واده مراسم ټول خلاص شول جنج یې راوړو هر سړی د شاوو پلار ته مبارکی ورکوله او نور یې تری اجازه اخیسته هر سړی خپل کور ته تللو خو زما زړه په همدې کلی کې بڼکيل وو، زړه می نه کیده چې لاړ شم خو چاره نه وه تنها ته می زنگ وو هلو، چې زه ځم خپل کلی ته څو وروځی وروسته دی بیا احوال اخلم. هغی وویل سمده ته اوس لاړ شه زه درته بیا زنگ وهم زمونږ. خجری ته به بیا راشی موبایل می بند کړ اوس نو. ما ته هم خدای راکړه هوایی مرغه رانه جوړ شو په درسونه کې قرار قرار تنبل کیدم د درس سره می علاقه ختممیده ټول سوچونه او فکرونه

می یواخی همدا وو، چی سنگه او په څه چل به اوس تنها راخپله کړم، زمونږ خپلوان خو هم نه دی مور ته به می په کومه خوله وایم چی تنها باید زما د ژوند ملگری شی په همدی سوجونه کی رابنکیل وم په خپل زړه کی ډیر خوشحاله بنکاریدم، نورو سختیو ته می هیڅ پام نه وو، یواخی د خوشحالی سوجونه به می کول خو د خدای (ج) او بنده وعده سره هیڅکله هم یو شان نه وی.....

اوس نو زه د تنها د زلفو په فولادی جال کی راگیروم شپه می پخپل کور کی د سوجونه او فکرونو سره تیره کړه سهار چی مکتب ته لارم په خپله چوکی کی ناست وم د درس سره می په نن ورځ هیڅ علاقه نه درلوده د دی نه مخکی می درس په ډیره شوق ویلو خو په نن ورځ د تنها په سوجونه کی ډوب وم ټولگیوال به راته ویلی گلابه څنگه مخکی خو ډیر شوخ وی، او نن بیینی غلی یی، مریض خو به نه یی؟ ځان سره می ویل چی په زړه کی می گوتی مه وهی خو هغوی ته به می ډیر مکر ویلی هسی سر می درد کوی نن ورځ په همدی خیالونو کی بوخت وم چی اوس ژر مکتب رخصت شی چی د تنها سره د موبایل د لاری خبری وکړم او څو بنکلی خبری یی په زړه کی ټبراته یی ویلی ټوله ورځ می ستا په موبایل خواریکوله خوبند وو، هغی ته می وویل زه په بنوونځی کی وم ځکه می موبایل بند کړی وه، هغی بنایسته گلالی خبری کولی زما په زړه یی اغیزه کوله په خبرو یی نه مریدم نوی مینتوب وو، ډیر زیات خوشحله وو، تنها غوښتنه کوله چی نن ماس پښین زمونږ ځای ته راشه په ډیره خوشحلی می ورته وویل تنها تاته خو زه انکار نشم کولای خو زه چی هره ورځ درځم ټول خلک شکی کیری زه ستا نه ډیر دی ته لیواله یم چی درشم،

خو تنها مخسره او خندا زما د خبری ځواب به راکړ زه خو تا خپل کور کی نه کینوم زه تا خجری ته راغوارم زمونو د کور نه خجر ته دروازه ده زه په همغی دروازه خجری ته ځم تا ته د خجری ته ځم تاته د خجری دروازه خلاصوم هیڅکو مو هلته نه گوری، خو مار خوړلی د پیری نه هم ډاریری زه هم په همغی ورځ ویریدلی وم ځکه می زړه نه بنه کولو، تنها ته می وویل څه سبا یا بل سبا درځم نن لږ مریض یم تبه می ډیره ده، اوس د خدای په امان تنها سره په خبرو خبرو کی کور راوړسید اوس نو پر ما یو ثانیه د کال قدر تیریری، چی سبا ورځ ژر

راشی او زه تنها لیدو ته ورشم د سبا ورځی لپاره می تصمیم داسی ونیولو چی سبا به د کور نه د مکتب په بهانه لار شم د ور وو، په خوړکی به کله په ابادی کی سیلابونه راتلل خو کله به د پسرلی په موسم د ډیر وخت لپاره رنی اوبه پکی بهیدی همدی خوړ ته لارم بنایسته رنی اوبه په پکیته شور یی کاوه او په خپله یی ژبه یی سرودونه غږول، اوبو نور هیڅ نه ویل، ما به د زړه حالونه همدی اوبو ته ویل او اوبو به د ځان سره بنکته وړل دا کار یی بڼه وو، چی چاته به یی زما راز نه افشا کولو د دی اوبو په غاړه می خپل ورځنی پلانونه برابرول او اوبو ته به می ویل پیش کول اوبو به زما د خبرو په ځواب کی د شور بنایسته سرودونه غږول خو زه به پری خوشحاله وم ددی اوبو په غاړه می د مازدیگر لمونځ وکړ زړه می نه تری کیده چی لار شم د ما بنام لمونځ می هم وکړ همدلته می دډیری ځای وو دا او فکرو

خوب می ولیده چی د هماغی خوړ په غاړه د اوبو تر څنگ زه او تنها دواړه ناست یو، زه او تنها دواړه وری تیزی اوبو ته غورځو اوبه چپه و خوری زمونږ د ناستی ځای ته راورسیری، زه تنها ته ډیکه ورکړم په اوبو کی مستی کوو تنها می دلاسه نیول په اوبو کی گرځو چی پښه می خویبری، زه په خوب تیندک وهلو سره راوین شوم، په کت کی نیغ کیناستم په سترگو می مری اوبنکی را رونی شوی ځکه چی تنها نه وه زه ځانته همدلته وم، زړه ته می ډاډ ورکولو چی څه سبا به دی خوب رښتیا شی هسی نه هم د تنها دوی کلی ته ځی، په همدی خبرو می زړه کلک کړ، په دیوال کی ساعت تیکاری کولو، چی بجلی می ورته مخامخ کړه د شپی څه د پاسه دوه بجی وی دا پاتی شپه راباندی ډیره سخته سبا شوه، چی د سهار اذان وشو، پاڅیدم جماعت ته لارم لمونځ می وکړه تلاوت می وکړ، کور ته راغلم چای می وڅښلی لمر راخور شو، څه وخت ورسته دمکتب دتللو وخت شو، کتابونه می راواخستل پدی بهانه چی مکتب ته ځم د تنها دوی کلی ته لارم دکلی په بازار کی می څه تازه میوه واخسته، تنها ته می زنگ ووهلو، پوښتنه یی وکړه چیرته یی؟ زه دفلانکی جماعت سره یم درځم بڼه سمده ما به تیاره د خجری دروازه خلاصه کړی وی...

سمده زه نزدی در روان یم کله چی ورسیدم تنها د حجری ور خلاص کری وه، هغه دروازه چی د کور نه حجر ته تللی وه، هم یی خان پسی بنده کری وه، په حجره کی یی سپی تری وه، هغی ته یی پیره پودی اچولی وه، د دی خاطره چی سپی ونه غیبری او خوک پوه نشی سپی په پودی گرم لگیاوو، چی زه حجری ورته ورننوتم سپی وغوریدو خو تنها ورته زر کوچی کوچی وویل، بیرته پخپله پودی لگیا شو، ما هم د خان سره میوه را اخستی وه، چی ما او تنها یی وخورو، په حجره کی دننه په یو کونج کی په پار ناست وو، میوه مو یو بل ته ور جره، پیر خوند یی وکړ، پیر وخت موبتیر کړ، پیر خبری او مشوری مو سره وکړی د هغی ورخی بحث مو هم وکړ، چی د واده په ورخ تنها زه په تشناب کی اچولی وم، داوړو پیر زیات وخنډل خوا وشا د ورخی یولس بجی وی نور می ورنه اجازه وعبونه حکه چی مونږه هم ویریدو، د تنها زره نه وو، چی تری لار شم خو مجبوریت وو پیر وخت مو هلته تیر کړ، زه تری روان شون تنها دروازه راپسی بنده کړه، زه را روان شوم پیره خوشحله وم او تنها چی د حجری نه تللی وه، کورته بهانه یی دا کړی وه، چی حجره می جارو کړه، حویلی پیره می جارو کړه خان یی په همدی بهانه خلاص کړی وو، مور یی پری معمولی غوندی شکي وه، خو تنها پری خان نه پوهاوه،....

یوه ورخ د بده بخته تنها موبایل په کور کی پاتی وو، هغه چرته تللی وه، ما یی موبایل ته زنگ ووهلو، موبایل د تنها مور اوچت کړی وو، ما ته وایی ته خوک یی؟

ما ویل گلاب یم، کوم گلاب یی؟ ولی ودی نه پیژندم ... ته خوک یی؟ پوه شوم چی موبایل بل چا اوچت کړی، ژر می موبایل بند کړ، روان وم هماغه خور ته چی زما او د تنها راز به ما ورسره شریکولو، ورسره کیناستم په همدی سوچ کی وم چی دا موبایل به چا اوچت کړی وی.

په همدی سوچ کی پوب وم یو خه وخت تیر شوی وو، چی د تنها د موبایل نه زنگ راغلو زنگ می اوچت کړ، خو ما خبری نه کولی تر خو چی بنه مطمین شوم چی تنها پخپله ده بیا می ورسره خبری شروع کړی....
وايه تنها سنگه یی؟

بنه يم ... ته سنگه يی؟ وختی تا زنگ راوهلی وو؟

هو ما زنگ در وهلی وو....

تو کل په خدای مور می موبایل را اخستی وو، چی هر څه وشول راته یی ویل
گلاب څوک دی؟ ستا موبایل ته یی زنگ راوهلی و، ستا پوښتنه یی کوله، ما
ورته په وار خطا یی وویل گلاب... گلاب خو زه نه پیژنم خدای خبر چی څوک
دی نمبر به یی غلط کړی وی، نور می مور هم څه ونه ویل چی هر څه وشول ما
او تنها سره یو شیبه خبری وکړی، نو مو مرکه بس کړه.

د همدی ورځی نه یی مور په تنها شکي شوه، څارنه به یی ورپسی کوله هره
ورځ به یی مور ورته ډیری خبری کولی، خو تنها پری هیڅ پروانه کوله، بی
پراوبه وه، ځکه چی هغه ډیره شوخه او زړوره انجلی وه، هیڅ کله به یی هم زما
په مخ کی بی زړه خبره نه کوله، خو کله چی تنها پوهه شوه، چی مور یی
ورپسی پیره او څارنه کوی چی حجری ته به د څه لپاره لاره مور به هم ورپسی،
په څه بهانه به تله، ځکه خو تنها هم اوس پام کوی، څو ورځی یی ورپسی
څارنه وکړه.

زه خو به هم هره ورځ نه ورتلم، د دی نه بعد به کله هفته کی یا میاشت ورتلم
هغه به هم په داسی ورځ چی مور به یی چیرته تللی وه، د لږ وخت لپاره به می د
تنها سره کتل څه وخت تیر شو، خو مور یی په تنها هیڅ شی هم ثبوت نه کړ، په
دی ورځو کی یی څه ناڅه اشتباه د مور کمه شوی وه، شپی او ورځی تیریدی د
درسونو شوق می زړه نه په ووتو وو، زمونږ څلورم نیم میاشتنی امتحانونه
رانزدی شول د ایسی مدیر صاحب به هره ورځ د قطار په سر په لوډ سپیکر کی
ویل چی امتحانونه رانزدی شول خپل درسونه بنه زده کړی، تر څو پا امتحان
کی بنه نمر و کامیاب شی خو زما پرواهم نه وه، خرابه ځکه زما ټول سوچ او
فکر د تنها لور ته وو، بی پروا به مکتب ته تللم بیرته به راتللو تر دی د مخه به
می داسی درس ویلو چی د شپی به می په کتاب سر ایښی وه، او ویده به وم..
چراغ به رانه بل پاتی وو، په مکتب کی به می داستاذانو نه دومر پوښتنه کولی
چی د ټول صنف مه می ځانته اړولی وو، خو اوس هغه مزی نشته چی سبق
ووایم اوس د شپی د تنها په سوجونو کی ویده کیرم څو شپی او ورځی تیری شوی

هغه ورځ هم راورسیده چې مدیر صاحب به روزانه دا سمبلۍ قطار په سر لگیاوو، چې ډیر سخت امتحان دی، خارجي هیت به راځي په شاگردانو به گړځي نقل ته به څوک نه پریردی او..

سهار کی متکب ته را روان وم هر هلک کتاب مخی ته نیول ما دتنها سره په موبایل کی خبری کولی موبایل می غور ته نیولی دی د هر سری همدا ماته پام دی چی ده به ټوله شپه مطالعه کری وی، خو د حقیقت نه یواځی خدای خبر وو چی ما څه او څه د شای په کور کی کری..

څه وخت وروسته قطارونه کیناستل د پخوا په څیر ترانه وویل شوه، مدیر صاحب خپلو خبرو ته دوام ورکړه، په یو توره تخته چی د سټیډ په سر ایښی وه، پری لیکل شوی وو، { نقل کوونکی او نقل ورکوونکی دواړه مطلق ناکام دی}. مدیر صاحب هم د همدی خبری تکرار کولو چی هیڅوک هم باید نقل ونه کری، وخت تیر شو، او له ورځ امتحان مو د جغرافیی وو، امتحان ته کیناستو خو چندان خونده می نه وه، ځکه چی درس می نه وو، تکرار کری، امتحانونه روان وو، ما به چی څه پخوا په مغزو کی ول ورته لیکلی ول گنی نوی می څه شی نه وه زده کری..

عبث عبث به گړخیدم پنځلس ورځی امتحانونه وو، تیر شول .. بس ورځی چوټی یی مونږ ته راکړه، په ځای د دی چی درسونه پکی ووایم سوچه پکی بی لاری شوم څه وخت چی یی نتایج اعلان شول په ځای د دی چی څو نمبری مخکی راشم د څلورمی نمبری نه پنځلسمی نمبری ته اورځیدلی وم . د هر هلک او معلم توجه ماته وه، چی ولی گلابه مونږ خو ویلی ته ډیره خواری کوی اول نمره گی نیسی هو سوچه وروسته لاری د خولی نه می خبره نه راوتلی . خپه راغلم کورته خو سره د دی چی پخپلو سترگو می ولیدل بیا می هم درسونه نه ویل.. اوس خو می بیخی د مکتب نه زړه مور شوی وو، خو وختونه تیریدل مکتبونه بیرته شروع شول، هر سری به مکتب ته په شوق را روان وو، زه به چی مکتب ته راتلم لکه بندخانی ته به چی راتلم، هره ورځ به په تفریح کی تښتیدم، زما یو بل ملگری وو، چی عبدالله نومیده هغه به هم راسره کور ته تللو ما خپل راز همده سره شریک کړ...

هره ورخ به ناوخته مکتب ته راتللو او. وختی به تلو تنبلی مو پیره زیاته شوه، همدا ورخی پیری په تیزی سره روانی وی زما پلار یوه ورخ یو موتر واخیست، زما موتر زده وو، حکه تر دی دمخه مو یو بل موتر وه، په همعغی می زده کری وو، پیر وخت تیر شو، چی تنها سره می لیدل نه وو، شوی بنه می وگنله چی او زنگ می ورته ووهلو، د موتر نه می خبره کړه، هغی راته ویلی پیره بنه ده خو په خدا یی وویل ما به پکی چکر ته کله بوخی؟

ما ورته ویلی شیرینی موتر ستا په خدمت کی دی ته خالی ووايه زه دی چی هر خواته حی ورم دی.

تنها نور هم وخنډل ویل یی هسی توکه می درسره وکړه، موتر دی خدای مبارک کړه خدای دی په تا پیروز کری نور مو سره خبری بس کری، موبایل بند شو.. یو ورخ د خوړ په غاړه ناست وم د اوبو سره په خبرو بوخت وم، کاغذ به می لیکو او په اوبو کی به می خوشی کولو اوبو ته به می ویلی داخط به تنها ته ورکری، او زیری به پری وکری چی یو خو ورخی وروسته خو چکر ته.... ما به همداسی خطونه لیکل او اوبو ته به می خوشی کول، خو اوبو به چی خط دخان سره ویورو هلته به بی وشکو، حکه کاغذ چی لوند شی خپله شکیری... زما نه عقل الوتیوو، ما به هر ورخ همداسی خطونه اوبو ته غورخول خو په نتیجه یی نه پوهیدم بله ورخ می خط په اوبو کی خوشی کړ، چی یو خای پوری ورسره لارم خط یی توکری توکری کړو ما پخپلو سترگو ولیدل سره د هغی می بیا هم خطونه اوبو ته ور خوشی کول....

یوه ورخ می د موتر د سلف لینونه وشکول چی بهانه می جوړه شی چی موتر د کوره وباسم سهار کی موتر نه چالانیدو په تیلو تیلو مو چلان کړ، چی سرک ته راووتم هغه ویرنگ تارونه چی ماشکولی وو، بیرته می سره وتړل روان شوم دا خبره می نیغه په زړه ولاړه وه، چی تنها راته ویلی ما به کله په موتر کی چکر ته بوخی.

په همدی سوچ کی په پاخه سرک روان وم د جیب نه می مو بایل را وویست، تنها ته می زنگ ووهلو بل تنها چیرته یی؟
زه خو په کور کی یم؟ ته چرته یی؟

زه ستاسی کلی ته در روان یم موټر هم راسره دی غواړم چی لار شو. چکر ته،
تنها زره نا زره شوه، په ډیره عاجزی یی وویل .. گلاب زما نه نهټیریری... هسی
نه مور می راباندی پوه شی اوس هم شکی ده رابندی، هر وخت راته په نیمه نیمه
خبری کوی، نوره دی خوبنه خپله....

ما ورته وویل، تنها راخته څه بهانه وکړه، زما ډیر زره خفه دی چی لار شو نن
می تیار د کورنه موټر راویستی دی، بیا به څه بهانه کوم، ته څه بهانه وکړه...
ضـرور راشه بنـه

څه زه درته وروسته زنگ و هم که څه بهانه می جوړه کړه دربه شم سمده....
کوشش وکړه، موبایل یی بند کړ، ما هم موټر په مزه مزه را وران کړی وو، بنی
لاسته یو د تیلو پمپ وو، په پمپ کی سروس سنیشن [موټر شویی] وه، موټر می
همدی موټر شویی ته راتاو کړ، زما خیال او فکر ټول همدی ته وو، چی اوس
تنها زنگ راووهی هسی نه چی انکار وکړی یا یی کومه بهانه نه وی جوړه
کړی.

فکرونه می سره تاویدل، سروس والا موټر صفا کولو زه یو څنگ ته په سوچ کی
تللی وم چی زنگ راغی .. تنه او، ویی ویل گلابه چیرته یی؟

زه په فلانکی پمپ کی یم، بڼه ژر راخته د کلی منځ ته مه راخته کلیوال پو هیږی،
زه د سرک سرته درځم، زما پوره تبه جوړه کړه، موټر یی څه نا څه پاک کړی
وو، خو په ځان نه پوهیدم را ورن شوم په پاخه سرک می لږ. مزل وکړ، چی د
تنها دو کلی ته راورسیدم د سرک په غاړه می موټر ودراره، تری کوز شوم،
پدی بهانه چی موټر خراب دی د موټر بانټ می جگ کړ،.... په انجن کی می یو
شی او بل شی ته لاس اچولو لکه رښتیا چی خراب وی، چی په دی وخت کی د
تنها زنگ راغلو، ژر راخته زه په هغه کوز ځای کی ولاړه یم...

بیرته می بانټ ښکته کړ، موټر می چلان کړ، په سرک روان یم چپ لاسته گورم
چی تنها به په کوم ځای کی ولاړه وی، لږ. مخکی چی لارم چی کتل می تنها
دونو په نمځ کی ولاړه وه، هارند می ورته ووهلو د تنها پام ما ته شو، چی سرک
ته یی راوکتل چلاکه موټر ته راپورته شوه..

تنها په موټر کی په پټ مخ په ویره ناسته بنکاریده ستیری مع شی مو سره وکرل، موټر ته می حرکت ورکړ، زه ډیر زیات خوشحله بنکاریدم په ډیره مینه می ورسره خبری کولی، خو تنها داسی لږ خفه غوندی وه، ځکه چی کورنه پټه راغلی وه، بننیتسته سور کمیسی یی زما ټول پام تنها ته اولی وو، خو ځله به تنها راته ویلی سرک ته گوره چی موټر بی لاری نه شی مگر زه د تنها کتلو نه مریدم ډیر زیات به می ورته کتل، لکه خوب چی وینم ځکه چی تنها راسره په سیت کی خوا په خوا ناسته وه، تنها لږ خفه غوندی وه، پوښتنه می تری وکړه، ته ولی خفه یی تنها په موسکه وویلی گلابه ته د چا د حاله څه خبر یی کع راغلی نه.وم ته خفه کیدی..

او زما خو په دی ټوله دونیا کی همدایو گلاب دی هرشی راته گلاب بنکاری خو د مور نه می هم ویریرم د مورنه می اجازه په دی بهانه واخیسته چی کلینک ته ځم داور ځانته اخلم ، مور ته به می څه وایم که هغه رانه پوښتنه وکړی، چی دارو دی څه کرل؟ نسخه دی څه کړه؟ څه وخت تللی وی او څه وخت بیرته راغلی؟

زه نه پوهیرم زه به دهغی د دومره ډیرو پوښتنو جواب څنگه ورکوم د هغی پوښتنی خو به ما لیوانی کړی..

ته خو گلابه مزی کوه پخپل سر د کوره وځه د مکتب په بهانه هلک یی هر څه دی لاسه کیږی زمونږ دا نجونو خو د راج، دود او دستور په ځنځیرونو کی ژوند دی، نه چرته تللی شو او نه د خپلی خوښی خبره کولای شو، نن می هم ترینه په ډیر مکر بهانه اجازه را واخیسته د دی خبرو په اوریدو سره ډیر زیات پخپلو مخکی خبرو چی ما تنها ته می په موبایل کی وویل، چی ضرو نن راشه پښیمانه وم ، تنها ته می ډاډ گیرنه ورکړه، چی مور ته دی وایه کلینک کی دوا نه وه، زع بل ډاکټر ته للی وم تنها ویلی ځه دومره یی غم مه کوه څه بهانه به ورته وکړم.

څو شیبی وروسته جلاباد ښار ته ورسیدو، په ښار کی ډیر پارکونه او د تفریح ځایونه موجود وو، خو لارم امیر شهید باغ ته ډیر زیات پکی وگرځیدو په پارک کی مو ښه چکر ووولو څنگه چی مو غوښتل چی تنها به دلاسه نیسم او په پارک

کی به گرځو هماغسی بنایسته بښکلی چکر مو وو هلو د یادگار لپاره مو بنایسته منظر او مونږ خپل تصویرونه هم د بښکلو منظر و سره و بښکل بښه چکر مو وو هلو ستړی شو یو چوکۍ دوه نفری چی مخی ته یی سمیتی میز هم په ځمکه کی لگیدلی وو، پکی کیناستو.

د ناشتی لپاره مو څه خوارک راوړ خوراک مو وکړ، تنها ته می ویل څه چی لار شو درونتی ته هلته به د گرمی پوډی و خورو بنایسته د سیال ځای دی هلته به هم چکر وو هو خو تنها غوښتل چی کورته لار شو، ځکه هغه بیچاره خو د مور نه ویریده، خو ما ورباندی پینگار وکړ، چی بیا به کله دلته راځو خدای خبر څوک به مورا پریردی که نه نن تیاره موقع ده باید تری اسفاده وکړو.....

تنها راسره ومنله مو تر مو روان کړ، تیز روان وم، تنها به می په ولی لاس کینود.. گلابه په مزه مزه څه چی بازار دی گڼه گڼه پیره ده چرته یی تگر نه کړی ومی منله په احتیاط سره روان شوم د جدایی خبری مو یو بل ته کولی، کومه جدایی چی د نن نه مخکی مونږ تیره کړی وه، لږ ساعت وروسته درونتی ته ورسیدو، تنها د درونتی نوم اوریدلی وو، ځکه مشهور ځای وو، مونږ به کله کله دا انډیولانو سره په اخترونو او یا به مو چی د کوم ملگری واده وو، شاوو به مو هم د ځان سره راوستلو ډیری میلی به مو کولی..

د زنانه وو، جدا پارک وو، هغی ته به یی نارینه بغیر د زنانه وه پولیسو نه پرینودل همدا می ارمان وو، چی کله به زما سره یوه د تپی انجلیبی وی، چی پارک ته ورسره یو ځای ننوځم، نن هماغه ورځ هم رارسیدلی وه، د ځوانانو پارک ته می مو تر را تاو کړ، یو طرف ته می ودرولو زه او تنها تری را کوز شو.....

خیر خیر می یادو چی کوم بلدی می ونه گوری ځکه دلته اکثر زمونږ کلیوال ډلی ډلی د ماهیانو د خوراک لپاره راتلل د دی ځای ډیره مشهور ماهیان وو، مونږ څه نا څه ماږه هم وو، خو غوښتل می چی لومړی چکر وو هو، بیا به ماهیان و خورو، څو یخی بوتلی می را واخستی، پارک ته را وران شو هغی پارک ته چی زما د ارمانونه یو ارمان وو، اوس خو تنها راسره وه، بښه نیشه ور

ننوتم بنی لاسته د اوبو یوه براچاوه، وه، چی ډیره بڼکلی منظر یی جوړه کړی وه،

تنها ته می ټول ځایونه وښودل پارک وړوکی و، خو ډیره بڼکلی وه، بڼایسته منظر پکی وی په پارک کی یواځی هغه نارینه وو چی د زنانوه سره را ننوتی وو، دونی لاندی چوکی پرته وه، یوه بڼه شیبه پکی کیناستو خواو شا مو سیال وکړو، د تنها په مخ راته ډیره خوشحالی بڼکاریده وروسته مو سره مشوره وکړه، روان شو، بیرون راووتو راغلو تنها ته می ویلی ماهیان به خورو نور به همداسی نزدی په رینگ روډ ووځو دلته په دی بل پارک کی کراییی خونی وی.. د هو ټل له خاندوه مو یوه خونه ونیوه، د ننه پکی څوک نه بڼکاریدل خو د باندی تری هر څه بڼکاریدل یوه خونه کی کیناستو یو کوچنی ماشوم چی د هو ټل شاگرد وو، څو ورپی می ورکړی ډیره خوشحلع شو هر شی به یی مونږ ته راوړلو... اوبه یی راوړی چی هر قسمه مسالی راوړی صفا د سترخوان یی راوړو، توده ډوډی لاس وچی هر څه یی مکمل راوړل ډیر پام یی پر مونږ کاوه، چی ماهیان پاخه شول سلات چکنی .. لیمو.. هر څه یی ورسره راوړل بوتلی مو پری حواله کړی یخی بوتلی یی راوړی ډیر زیات په خوند مو ډوډی وخوړه ما به کبانونه لشکی پاکی کړی بیا به می تنها ته خولی کی ورکړل، تنها به کپه ما ته خوله کی راکړه د ډیر خوند نه په ځان نه وو، پوه شوی.. ډیره زیاته ډوډی مو وخوړه د ماسپیبنن اذانونه شروع شول، مونږ را وران شو، د هو ټل خاوند تع می پیسی ورکړی، موټر مو چالان کړ، په ډیری تادی را وران وو، زه خو شحله وم ټول تیر شوی غمونه می د پښو لاندی کړل او خوشحالی می را برسیره شوه، د خوشحالی نه په ځانه نه پوهیدم چی په کم رقم را وران وم،... همدومره به پوهیدم چی تنها به راته ویلی گلابه لږ په کراره څه چی خوشحالی مو په خفگان دله نشی ډیره وخت لانه وتیر شوی چی د تنها دوی کلی ته را ورسیدو ځکه مونږ نزیدی په رینگ روډ باندی د غټو موټرو په لاره راغلو، په هماغه ځای کی چی تنها سهار ولاړه وه بڼکته شوه،..

تنها غوبنټل چې همدلته یی بنکته کړم، هغه ویریده چې څوک پری ونه پوهیږی
کنه ما غوبنټل هغه تر کوره ورسوم خو د هغی خبره صحی وه بیا خلکو کته خو
د بده مرغه مونږ چې هر څومره کوشش کولو هماغومر رسواشو....
مونږ یو چا په امیر شهیدباغ کی کتلی وو، چې هغه د تنها کلیوال وو، او څه نا څه
خپلوان یی هم وو، یو خدای په غیبو خبر دی مونږ څه خبرو چې کوم هلک کتلی
وو، تنها د گادی نه بنکته شوه، یو شیبه می ورپسی کتل خو نور خپل جلب ته
متوجی شوم...

را روان وم ټول عمر خوشحالی می په همدی یوه ورځ سره راټوله شوی وه،
ډیره زیات خوشحله بنکاریدم ځانته روان وم، د تنها سیټ ته به می چې وکتل
خالی به وو، ځکه چې تنها خو تری کیوتی وه، د خوشحالی په سوچ کی تللی وم
خیال می بل خواته وری وم چې د کورنه زنگ راغی..

چرته یی؟ ما ورننډه کړه.... نزدی در روان یم، په شلو دقیقو کی در رسیرم
موبایل می پری قطعه کړ، مشر ورور می وو، ما ته یی سوداوه، موټر جوړوو،
هماغه لینونه چې مه خطا کړی ول بیرته چې څنگه سرک ته راووتم ومی ټرل
موټر جوړ شو، کور مو را نزدی شو د پاخه سرکه ور کوز شوم د کور په طرف
روان شوم، چې کور ته ورسیدم مور می د غرمی د ډوډی پوښتنه رانه وکړه،
مور ته می ویلی ډوډی می په بازار کی وخوړه.....

ورور می د موټر پوښتنه وکړه څه پکی خراب ول ما ورته ویلی سلف یی جام
شوی وو، جوړه می کړ، ورور می می کیلی واخیسته گادی یی چالان کړ، نور یی
څه ونه ویل ما یو پیاله چای وڅښه د ماسپینین لمونځ هم نور قضا کیده ژر ژر
می اودس لمونځ وکړ.

د خوشحالی نه ځمکه ځای نه راکوی کله یو ځای ته لاړ شم کله بل ځای ته اخر
لاړم خپله کوټه کی ځملاستم خو خوب نه راځی په کټ کی اړخ په اړخ اورم نه
خوب رتلو او نه می زړه د کټ نه کیدو نها یی ډیر خوشحله وم هیڅوک نه وو،
چې د خپل زړه راز ور سره شریک کړم چې دا زړه می تش شی هغه ملگری
می هم راسره نزدی نه وو، چې هره ورځ به دمکتب نه راتښتیدو او د زړه راز
به می ورته ویلی یو می همدا ملگری او بل می اوبه ملگری وی ی راز به می

ورته ویلو، خو د عبدالله نه به ما اوبه ته ډیر حالونه ویل ځکه چی اوبو چا ته نه ویل خو په عبدالله می اعتماد نه درلود ځکه انسان دی یوه ورځ نه یوه ورځ به یی افشا کوی، لایم هماغه خور ته په خور کی اوبه بنی مستی روانی وی د خوشحالی نه می یو تیره چغه وکړه او ابو ته په خبرو شروع شوم اوبو زما د عمل عکس العمل ونه بنودلو ما به اوبو ته ویلی ای بی وفا اوبو تا خو یوه خط هم تنها ته نه دی ورسولی ما خو تری تپوس وکړو زما نن تبه ډیره خوشحله ده ته راته تپوس هم نه کوی چی څنگه دومره خوشحاله یی خو زه به درته ووايم زه او تنها تللی وو چکر ته امیر شهید باغ ته هلته مو تالونه وخورل بڼه چکر مو پکی ووہلی د هغی نه بعد لایرو دورنتی ته خو ټوله کیسه می شروع کړی وه، ځکه تنها خو نن زما په زړه کی یو غټه مانی ځانته جوړه کړی په ننی امتحان کی تنها زما سره په پوره نمبرو کامیابه شوه ما د تنها وفا او عیرت ټول معلوم کړل ډیر زیات ورنه خوشحاله شوم د احسان به یی هیڅکه هیر نه کړم چی اوس می سر د تنها په مینه کی د تنی نه پری کوی ورته تیار یم اوس نو زه پوره پوره د تنها د مینی احترام کوم خو د تنها بیچاره د حال نه خبر نه یم چی موو ظالمه یی ورباندی څومر ظلم کوی په خپله خوشحالی ډیر خوشحله یم غمونه په نن ورځ گډه کړی وه ځکه دا خو ما ته ډیره غټه خبره وه چی تنها را سره یو ځای په پارک کی گرځیده په همدی سوجونو او فکرونه کی بڼه ډوب وم چی تنها زنگ راغلو..... په ډیره مینه می سلام وویلی خبری شروع شوی تنها سخت فریاد او ژړا کوله لکه دا نن چی می هسی خوب ولیدو بیرته یی زما خوشحالی د پښو لاندی کړه، تنها یی مور ډیره وهلی وه، ډیری سپکی سژوری یی خپلی مورته کولی ما ورته ډاډ گیرنه ورکوله زما هم زړه نه ټینگیډو د سترگو نه می بی واره اوبنکی روانی وی دا ټوله کناه زما وه، ځکه چی ما تنها ته ویل چی راشی.. تنها خو زما د خفگان په خاطر دا هر څه په طر واخستل د مور وهل بی غزته کول بدنمی دا هر څه زما دلاسه تنها ته ورسیدل د دی ټوله ملامتی زما ده اوس به څنگه د تنها طره گورم ...

ما خو د تنها سره ډیر ظلم وکړ، ته زما سره ضرور وگوره ما ویل څه تیم اوس درشم نه په دی توره شپه کی سبا ته به د خیره سره ضرور زما سره گوری که نا نو دواړع به د ډیری سختی سزا سره مخامخ شو....

د دی خبری د اوریدو سره می زړه نور هم خوی شو، اوبنکی هم زما په واک کی نه وی زما په مخ داسی روانی وی لکه دریاب...

د تنها سره می خبری بس کړی زړه می نه صبریده نزدی وو، چی هملته غورځیدلی وم، خو ځان می کلک کړ، تنها می تسرگو سترگو ته کیده خپله می هم ژړا ته زور ور کړ، خو هیڅ فائده یی راته نه کوله هر څومره به می چی د ننی خوشحالی سترگو ته ودروله بیرته به می د ځان سره ویلی نه نن مونږ رښتیا چکر ته نه ووتلی هغه می خوب لیدلی دی هغه په همدی نن ورځ ختمه شوه ځکه ټوله همدا نن ورځ را ټوله شوی وه، او ختمه شوه، نور بغیر د غمه هیڅ هم زما په زړه کی ځای نشی نیولی....

فکر او سوچ می ډیر ډوب وو، په دی سوچ کی وم چی ما ته به تنها څه وایی هسی نه چی هلته یی راته څوک یوه کړی وی، او بل څه لانجه راته جوړه نشی بیا به د تنها غیرت زما سوچ بدل کړو، چی هغه هیڅکله هم داسی کار نه کوی څنگه به تنها ته وایم چی نه درځم هغی زما په سر څومره تکلیفونه وگالل که د تنها په پانسی شم هم ورځم که همدا واس وواپی هم ورځم سوچونه او فکرونه ډیریدل، زړه می کمزوری وو، ما خپل ځان د سوچونه په مقابل کی ډیر کمزوری گنلی وو، په همدی سوچونه کی وم، که لار شم هسی نه چی رسوایی جوړه شی ځکه د تنها مور خو هسی نه هم خبره ده او که نه ځم تنها ته هم نشم ویلی چی نه درځم... څه وخت وروسته کورته راورسیدم پلار او مور می راته په غصه ول چی د شپی څله دومره ناوخته گرځی څه کار دی دی دا تیم د راتگ دی چی ته راغلی دا څو شپی ته کور ته ډیر ناوخته راځی سر می ټیټ نیولی وو د پلار او مور د خبرو په مقابل کی می هیڅ ویل ځکه هغوی بښی خبری کولی خو زما هم څه چاره نه وه، د پلار او مور دا عصی ټکی می هر څه تیر کړل زړه می ډیر نازک وو، نزدی وو، چی ورته په ژړا شوی وم،.....

خو زړه می کلک کړ، مور می ږوږی را واچوله هیڅ می شوق ته نه کیده خو د مور او پلار د خاطره می څو کپه وخوره لایم خپلی کوتی ته په کت کی پریوتم خوب به چا ته ورشی او سوچونه به د چا نه لری شی بنه اوس څه کوی د تنها دوی حجر ته هم نشی تللی او.که لار شی نو کیده شی گیر شی کله به می داسی ناوړه سوچ مخی ته راغلو هسی نه چی تنها راته خپله کورنی پویه کړی وی او په چل کی می د دی ځای نه غواړی بیا می د تنها غیرت او پښتو سترگو ته ودریده... نه تنها زما مینه ده هغه دومره ظالمه نه ده لکه ما چی ورسره ظلم وکړ، همدغی د سوچونو لری د شپی د څه د پاسه یوی بجی پوره ویخ پاتی کړی وم لږنزدی وو، چی د سوچونو د لاسه می د زړه چاودیدلی وو، او یا می د اعصابو رگونه شلیدلی ول.....

خو هیڅ می نشو کولای بی احطیاره پروت وم گرایوان می د اوبنکو د لاسه لوندوو، چی چیرته می خیال او سوچ وړی زه ورسره روان یم ځکه خلاصون می تری نه وو، تنها می خیال کی نیغه سترگو ته ولاړه وه ډیره زیات یی ژړل ما بی احطیاره چغه کړه، هغی سره می د خیال او سوچ بناپیری..

وتبنتیده او خقیقت دونیا ته راغلم بنه وو، شپه ډیره تیره وه، ځکه خو می چغه هم چا نه وه، اوریدلی.. د دی نه وروسته څه تیم ویده شوی وم، سهار چی پاڅیدم لمونځ می وکړ، دلمانځه وروسته بیرته ویده شوم، ځکه ټوله شپه می شوگیر کړی وه، څه وخت تیر شوی وه، زما سرتگی سره ورغلی وی چی تنها زنگ راووړلو بلی سلام علیکم گلابه ته راځی ما ویل خوبنه ستا ده که ته وی چی راشه درځم که وی مه راځه نه درځم زه ستا په مخ کی ترلی چرگ یم تنها ویلی راځی خوبه ضرور چی رتلی په هماغی تیم کی ما ته زنگ ووهه زه بیا یو.مشوره در کوم څه صحی شو زه چی در روان شوم بیا درته زنگ وهم بیرته می سر په کمبله کی تا وکړو ویده شوم لمر راختلی وو، چی مور می دروازه وډبوله... گلابه پاڅه سبا ناری وکړه.... بی له ویلو پورته شوم بنه اوس څه کوی هلته تنها په طمع هلته مکتب ته پرون هم نه یم تللی چی پلار می خبر نشی مکتب هو هسی هم نه وایم خو د پلار د خاطره می ځم چی هغه راته غصه کیږی چای څکلو ته کیناسم خو سوچونو نه پریښودم چای می وڅښو داسی فیصله می د زړه قاضی

وکره چی که مرگ هم وی نن ورته تیار یم د تنها په سر کتابونه می را واخستل
ویبستان می جوړ کړه د مکتب لباس می واغوستلو خپل فیشن می برابر کړ روان
شوم د مکتب په مکتب زمونږ د کور پاس (بره) وو، او دتنها دوی کور ښکته
وو، زه یو څه بره لارم بیرته د خپل کورنه بیچ د تنها دوی کور په لور د خوړ
غاړی ته ووتم د اوبو سره څنگ کی روان وم،...

اوبو سره می مرکه شروع کړه دا تنها به زما سره څه ضروری کاروی چی
داسی عجل یی غوښتی یم اوبو هیڅ نه ویلی یواځی شپړهاری یی کولو زما ورطره
ساعت تیرووو، همدا خوړ د تنها دوی په کلی وتی وو، ځکع زه هم ورسره روان
وم څه وخت وروسته لږه لاره د تنها دوی کلی ته پاتی شوه... زنگ می ورته
ووولو چی زه په خوړ کی ناست یم څنگه چل وکړم.... تنها ویلی په خوړ کی څه
کوی د حجر ور خلاص دی ته راشه غلی په حجره کی کینه چی راورسیدی
مسکال وکړی زه هم درځم د ځان اسی د حجری وربند کړه...

په ویره روان وم چی حجر ته راورسیدم ورمی وردیکه کړ، خلاص وو چی ننوتم
سپی ډیره بده ورځ شروع کړه ژرمی د حجری ور د ځان بسی بند کړ نور لارم
پت حجره کی په ډیره ویره کیناستم... سپی هماغی غپل تنها ته می میسکال
ورکړ، تنها لږ وخت وروسته پدی بهانه چی کورنه سپی ته ډوډی راووری راغله
سپی ته یی ډوډی واچوله د سپی خوله بنده شوه، چی کوتی ته رانوته زړه می
ډیر درزیدو نن تنها هم ډیره خپه وه رنگ یی تک ژیر وو پر مخ کی یی سرخی
نه ښکاریده ما ویل ولی دا په ته څه شوی ما ته یی د خپل بدن تپونه راوبنول ټول
بدن یی تغمی وه، ټول ځان یی تک شین اغوښتی وو، د ډیرو وهلو دلاسه زما یی
زړه وبرینول د زړه نه می یی یو الله خبر وو، بی اخطیاره اسویلی می کول دا
ټول زما دلاسه کنله زما وه، وهل پری تا خواری وخوړل دا ټول زما جرم دی که
ما تا ته نه وه ویلی ولی به نن ته پدی حال وی دا زما گیلی لانجی تیری شوی
مور یی پلار ته هم زنگ وهلی وه، دجمغی په ورځ می پلار هم راته هغه ډیر
ظلم سړی وو، تنها یی د پلار نه ډیره ویریده... تنها ته می ویلی تا زه څع ته
راغوښتی یم تنها غلی وه مل ورته ویلی وایه چی هر څه وایه چی هر څه وی که
زما د سر خطر هم پکی وی ستا امر ته تیار یم تنها ویلی یوه خبره کوم.که منی

یې ما ورته وویل څنگه یې نه منم ته. ووايه خبره یې راباندې بڼه پخه کړه بیا یوه شیبه غلی ناسته وه سر یې تیت کړی وو، هیڅ یې په خوله نه راتللی خو ما مجبوره کړه چې خبره وکړی تنها خبره شروع.

چې ما د دی راتلونکی جمعې نه مخکی مخکی د دی ځایه بوځه زه نور دلته وخت نشم تیرولی مور می همدا یو خبره راته کوی چې ته د چا سره تللی وی هغی ته چا ویلی ما او تایی پرون په پارک کی کتلی یوی اوس په ما باندې همدا یوه خبره کوی چې ته مونږ ته سړی وبنایه بغیر د وژلو یې نه پریردو او. که پلار می راشی بیا به هر ورو را باندې تا پیدا کوی زه خو دانشم زغملای چې تا ته دی زما پلار یا ورور کوم تکلیف یا ضرر ورسوی نو. که خپل ژوند او زما ژوند غواړی څه چې د دی ځای نه تښتو که ما د دی پنجشنبی د ورځی نه مخکی بونه ځی بیا ته پوه شه او خپل دی کار یا به زه مړیم یا ژوندی او تا به هم راباندې د وهلو او ټکولو په زور پیدا کوی خو خدای دی هغه ورځ رانه ولی چې ستا یو نوک هم څوک بی ځایه غوڅ کړی که زما او دخپل ځان باقی ژوند غواړی څه چې د دی ځای پښی سپکوو د دی خبرو د اوریدو سره می په خوله کی لاری وچی شوی نور می هیڅ ویلی نشول زړه می ډک وو، هیڅ خبری می نشوی کولی او تنها همدا خبره ټینگه کړی وه، چې څو دا ځای پریردو او همدا بڼه کامیابه خبره هم وه، ما خو تنها په خبرو. کی هیڅ نشوی ویلی ځکه تنها ته به یې پلار وایی د چا سره ته په پارک کی گرځیدی هر ورو یې پری پیدا کولم بیا به می خپل کور کی څه جواب ویلی همدا می غوره وگنله چې د دی ځایه څو تنها نه می پوښتنه وکړه پلار دی کله راځی ویل یې چې همدا نن هم رخصتی ورکړی راځی هو د پنجشنبی یا جمعې په ورځ خو هر ورو راځی ما ورته وویل بڼه تنها څه کو چیرته به څو کله به څو تنها ویلی چې په ما هو نور دلته یوه دقیقه د کال قدر ته تیریری که همدا نن ځی هم زه تیاره یم نه تنها نن خو نه څو نن ډیر مشکلات دی زه به څه کارونه په کور کی لرم هغه به حل کړم څه پیسی به پیدا کړم تنها ویلی د پیسو خبره وی خو زما سره شته دی د مور د بکس کیلی [چابی] زما سره شته زمونږ. د کور ټولی روپی او پانگه پکی ده زه تری ټولی را اخلم

لاس دی راپسی خلاص وی چی مونر.دا ملک پریینودلو خدای دی په ټولو ورانه
کری ولی یی زما سره دومره ظلم کولو....

ما او تنها په همدای خبرو کی وو، چی د حجری دروازه ودرزیده زره نه می یو
خدای خبر وه، تنها هم ډیره ورخطا شوه، د تنها دوی حجری دوه کوتی وی په
منخ کی یی دهلیز وو، په یوه کوته کی یی خس او نور کبار اچولی وو، او یوه یی
د میلنو لپاره جوړه کری وه، ما ته یی ویلی د بوسو د کوتی دروازه خلاصه کړه
تپه تیاره وه، پکی ما ته یی ویلی ته کینه زه څوک رالیرم چی دا څوک دیپه دی
وخت کی دروازه بیا په دروازه ودرزیده زره می خویه شو چی هسی نه څوک
کلیوال می زه یی لیدل یم اوس راپسی راغلل تنها لاره کورته زه هملته غلی ناست
وم یو ورو کی روشندان نه می حویلی ته کتل چی یو وروکی ماشوم چی د تنها
ورور بنکاریدو خو خوا اوشا د نهو لسو کالو به وو، چی د حجری دروازه یی
خلاصه کړه، څلور نفرول د ماشوم نه یی پوښتنه وکړه ته د چا زوی یی د تنها د
پلار نوم یی ورته واخیست بڼه پلار دی کور کی شته هلک ویل نه غټ ورور دی
شته هلک ویل نه هغه پوهنتون ته تللی دی او پلار می وظیفی ته تللی میلمانه د
حجرى په انگر کی په کتونو کیپناوی ته کیناستل پخه تکیه یی ووهله ما ته هغوی
بنکاری خو زه ورته نه بنکارم سخته غوسه می ورته راتلله غټ غټ پکولونه یی
په سرول پخه مرکه یی شروع کړه، په خوله ورته سپکی سپوری وایم غلی د ځان
سره لگیا یم چی هغوی وانه وری یو ځل می ویل رآه دا خو هسی نه هم پاخه
ناست دی ته ترینه غلی وو، ووځه دوی می څه پیژنی خو بیا می زره کلک کړو
هسی نه چی بلدی وی او تنها ته نوره لانجه هم غټه کړم.....

اوری خو هسی نه هم تیار بل دی هسی نه چی نور یی هم تازه کړم تنها به هم
رانه خفه شی چی تا دومره انتظار نشو کولای بیا می ځان سره وویل چی د
مادیگر پوری ناست وی هم زه به هم همدلته کینم په همدی شیبه کی چای راغلو
خلکو ته پیالی ډکی شوی چای یی وڅښو رخصت شول د تنها ورور ورپسی
دروازه بنده کړه دتنها ورور د چایو تش لوبنی واخیستل د کور په طرف روان
شو ډیر خوشحله شوم کفن می وشکو تیار شوم چی لار شم د کوتی نه چی راووتم
تنها د کوره راووته حجری ته راغله د ځان پسی یی د کور دروازه بنده کړه ډیره

مننه بی رانه وکړه نور بی اجازه راکړه را روان شوم... هماغه خوږه غاړی ته راغلم خفه د خپل کور په طرف روان وم چی دا په څه لانجه واوښتم مکتب خو هسی نه هم پاتی دی خو مور پلار وروڼه خویندی خپلوان کلیوال د به هر څه رانه پاتی شی دا ټول ب بیا وویښم غوښتل می چی کله کلی ته ورسیرم د همدی اوبو په غاړه به کینم که چیرته سبا روان شو بیا به ارمان کوم د سوچونه او فکرونو دلاسه زه په ټوله لاره ځانته نه یم پوه شوی وخت تیر شوی وو، خپل کلی ته راورسیدم د مکتب د رخصتی تیم را ورسیده خپل کور ته لارم خفه په خپل کت کی پریوتم ساره ساره اسویلی می د خولی وتل کله به می د کوتی در وازی ته وکتل کله به می کړکی ته او کله به می چت ته چی په بنایسته گلانو می جوړ کړی وو، اه اه..دا به هر څه رانه پاتی شی ما څومره په شوق دا کوټه ځانته جوړه کړه تری دی وروسته به څوک دی کوتی ته گلان راوړی دا په څه غم واوښتم کاش چی بیینی می واده کی تنها نه وه لیدلی کاش چی بیینی واده ته نه.وم تللی اوس به ولی پدی حال وم خپل مکتب به می ښه په شوق ویلو درسونه به می یادول ما د دی نه څه غوښتل اخر ولی خو.اوس شوی کار دی په همدی سوچونو کی وم چی وړوکی ورور می راپسی راغلو چی راشه ډوډی وخوره وړوکی ورور می په بنایسته الفاظو راته وویل...گلابه لالا..ادی وایی ډوډی وخوره په سترگو کی می اوبنکی راټولی شوی چی دا نارې به سبا راته څوک وهی چی ډوډی وخوره..زړه می نه ټینگیده ښه می وژړل زړه می ښه سپک کړ، سخته غوسه می هغه شیطان ته چی د تنها مور تاه بی زما او دتنها شیطانی کړی وه، په زړه می ورته وینی راخوتیدی چی پیدا بی کړم وی وژنم خو ژر می اودس وکړو.

هسی نه چی مور می راپسی راشی او په دی حال می وگوری بیا به ورته څه وایم لارم مور می ځانته د سترخوان ته ناسته وه، وړوکی ورور می ورسره وو، زه هم ورغلم ورسره کیناستم زه کپه لاندی تیروم هغه پاس راخیژی سوچونو واخستم چی سبا به زه د مور سره په یوه کاسه بیا ډوډی وخورم په زور زور می یو څو کپی وخورې زړه می ډک ډک کیدو نه می د مور نه زړه کیدو او نه می هلته زړه ټینگیدو بیرته لارم خپلی کوتی ته لمونځ می وکړ په کت کی اوښتم را

اوبنتم خوب نه راتلو په زړه کی انډیوالان تیر شول چی لار شم او ټولو سره وگورم که سبا حی نو د هغوی سره خوبه می کتلی وی او زما یو بل ملگری چی دهغه زما د زړه راز شریک وو، هغه ته به می راز ویلی چی هغه عبدالله نومیده ما غوښتل چی د تگ په باره کی دهغه سره مشوره برکړم چی هغه څه وایی بیا می ویلی هسی نه چی عبدالله نه څوک خبر نه شی خو را وران شوم د هر ملگری سره می وکتل په اخر کی لارم عبدالله چی زما سره په یواځینی همدا وو، چی راز به می ورته ویلی د هغه کورته چی د کورنه راووتو د ځان سره یی را روان کړو د پیبینی په اړه می ورته ټوله کیسه وکړه، هغه ته می ویلی یو بله خبره ده چی ستا سره یی شریکوم خو چی هیڅوک هم درنه خبر نشی هغه ویی بی غمه شه هیڅوک به هم رانه خبر نشی هغه باندی می ډیر ټینگار وکړو خو بیا می هم زړه نه غوښتل چی صحی خبره ورته وکړم بیرته می خبره بدله کړه خبره په بله بیا می واړوه هغه سره می گپ شپ ډیرو لگولو د عبدالله څخه می په گپ گپ کی بخنه غوښته عبدالله ویلی چیرته خو به نه حی څنگه داسی ډیره بښنه غواړی ما ویلی نه په مرگ او ژوند هیڅ باور په کار نه دی د ماډیگر لمر زیر شوی وو، چی عبدالله سره می خدای په امانی وکړه د اعتبار په خاطر می هغه ته ویلیځه سبا به سره پت مکتب کی گپ لگو، زه ولاړم په خپلو ټولو پټیو او شنو فصلونو وگرځیدم تنعا ته می زنگ ووهلو بلی تنها غرمه خو هغه خلکو زما او ستا مرکه خرابه کړه باقی فیصلی به سره اوس کوو، کله به څو د خیره تنها ویلی سبا ته سهار کی نه تنها یا به بیگاه ته دشپی یا به سهار کی د اذانونو نه مخکی څو تنها ویلی د سهار د اذانونو نت مخکی تیم صحی دی بڼه ته دی ځان بڼه امده کړه زه امده یم چی د شپی ویده نشی د ضرورت سامان دی ټول برابر کړه مابینسی ځان برابر کړی خالی ته غږ د ضرورت سامان دی ټول برابر کړه مابینسی ځان برابر کړی خالی ته غږ

د تنها سره می مرکه بس شوه د شنو فصلو په نندار شوم د ماښام تیاره راخوره شوه راغلم خپل کورته د کاله په کوټه کی کلک ناست وم ځکه سبا بیا دا خوندونه نه یی د مور پلار ورونو خویندو سترگو ته به می ډیر کتل وړوکی ورورمی ما ته به یی گلاب لالا ویلی هغه می په خپله غیره کی کلک نیولی وو، د ټولو سره

می ډیری ډیری خبری کولی ډیر خپه بنکاریدم په سلو رگو کی می یو رگ هم نه کیدو چی لار شم خو مجبوریت وو، ځکه که تنها نه پلار پوښتنه وکړی چیڅوک ستا سره په پارک کی گرځیدو که ما ورته وښی بیا به څه کوم د هغی نه بعد به بیا که وتښتو هم هیڅ نتیجه نه ورکوی پلار به می وایی چی بل څه دی دلاسه نه کیدل دا غم دی راته جوړ کړو دا می غوره وگڼله چی همداسی په پرده کی زه او تنها دا کلی دا وطن پیررډو او داسی خو هیڅوک هم نه پوهیدل چی گلاب د جنی سره د دی ځایه تښتلی او تنها خو هسی نه هم راسو وه، ځکه زمونږ او د تنها دوی د کلی تر منځ دری ساعت مزل وو، همدا فیصله می غوره کړه چی باید پلار لپاره غم جوړ نه کړم زه یواځی خپل غم ته پخپله باید ځان کلک کړم .. او خپل غم پخپل سر واخلم چی هر څه وی د خدای د طرف به وی که څه هم ډیر بلدی نه وم پاکستان کی او نه په بل کوم ځای کی خو په هر حال چی روان شو بیا به گورو د ډوډی خوراک نه بغد ما غوښتل چی خپلی کوتی ته لار شم خو د مور او پلار نه می زړه نه کیدو هیڅ می په کتلو نه مړیدم هیڅوک هم د مور او پلار په دیدن نه مړیرم او چی زما غوندی تری سبا ته په یو داسی سفر روان هم یی چی نه یی هدف معلوم دی او نه طرف زما سره یولس زره روپی وی خو غوښتل می چی یو څو ورسره نوری د پلار نه راواخلم... پلار ته می ویلی پلار هغه بله ورځ می چی موثر بولی وو، د مستری راسره پنځه زره روپی پاتی شوی پلار می جیب ته لاس کړ پنځه زره یی هغه راکړی او زر یی ما ته راکړی چی دا یی ستا د خرچی ځان سره می ویلی هی هی تنها نه به بیا تا ته پلار زما غوندی زر روپی درکړی او نه ما ته خبری مو سره وکړی شپه تیره وه، د ویده کیدو تیم شو هر سړی د کاله د کوتی ووځی زه پکی ځانته پاتی شوم ناهیلی د کوتی نه ووتم او خپلی کوتی ته لارم دروازه می ځان پسی بنده کړه خفه خواشینی پخپل ځای کی ناست یم خوب نه راتللو او نه ویده کیدم ځکه سبا ته دا بنکلی مسکن پریردم او خدای خبر په کوم طرف ځم د خپل راتلونکی سفر په اړه می سوچ وهلو چی سهار وختی د اذانونو نه مخکی وو، ځم ی تر څو خلک پوهیری مونږ به دا علاقه پرینی وی په همدی وخت کی دتنها زنگ راغلو چی څنگه چل به کوو، سهار کی ما ورته ویلی تنها ځان بنه امده کړه نه د شپی نه ویده شی او نه موبایل

بند کړی خو خو هسی نه هم خوچی څومره ژر لار شو بڼه ده بیخی صحی ده زه
ستا په انتظار ناسته یم چی هر وخت دی زنگ وو هلو زه تیاره یم. موبایل می بند
کړ، دا داسی اسانه خبره نه وه، چی زه او تنها د دی حای نه تښتو داد مرگ سره
لوبی دی ځکه خومونږ هم زړه نه بڼه کوه خومجبوریت ډیر بد شی دی.
ځکه خومونږ هم زړه نه بڼه کو خو مجبوریت ډیر بدشی دی
ما د خپل سامان په جوړولو ځان مصروف کړ خپل ټول هغه سامانونه چی زما
ورته ضرورت پیداکیډو برابر می کړل هغه کتابچه چی د یادار لپاره ما او تنها د
خپلو زړونو د خوبنی په شعرونو او ټیو ډکه کړی هم د ځان سره را واخسته اوس
می نور ببینی زړه بی صبره شو هیڅ نه ټینگیدو چی هر څومره می زړه ډاډه
کول هیڅ ډاډه کیدو اوبنکی می په مخ څپی وهلی نه خوب راتللو او نه ما غوښتل
چی ویده شم زما تصویرونه په دیوال کی ځورندوو هغه می را واخستل د
گردونونه می پاک کړل بیرته می ورځوند کړل د تنها تصویرونه راسره ول هغه
می د ځان سره را واخستل تنها ته می همدومره وویلی چی ویده نشی گوره ډیر
سخت امتخان دی یا به کامیاب شو او یا به بیرته مړه غورونه گیر شو. خو څه ته
غم مه کوه زه درته پلان برابروم تنها ته می دا خبره بیا تکرار کړه چی بیداره
اوسه چی ساعت ته می وکتل دولس بجی وی د شپی د ځان سره می ویلی راشه
همدا اوس روان شه بڼه ټیم ته د تنها دوی کلی ته رسیرم خو بیرته وډار شوم
هسی نه چی کومی بلا یا ځناور سره مخ نشم لږ وخت انتظار می نور هم وکړو
خو اوشا دوه بجی وی نور می طاقت نه کیدو وه، ماما ویل هسی نه چیپلان می
شند شی سمدستی روان شوم د. کوتی دروازه می خلاصه کړه غلی ووتم د باندی
په سترگو می اوبنکی روانی وی همدسی د کلا په شا خور ته روان شوم زمونږ
د کلاشاته دونو خسول یو غټ لرگی می د ځان د دفاع په خاطر واخستو روان
شوم خور ته ورسیدم د اوبو سره تیز روان وم سپورمی راختلی وه بنایسته رڼا وه
ډیر ژر د تنها دوی کلی ته ورسیدم د خور په غاړه ناست وم تنها ته می زنگ
وو هلو زه ستاسو کلی را ورسیدم په حیرانی سره یی وویل رښتیا ما ویل هو د
خور په غاړه ناست یم د هغو کور سره لږ څه نزدی وو ما ورته ویلی چی په
همدی وخت کی ځانه ونه باسو بیا خو گیرپرو ژر راځه که راتلای شی که نه چی

زه درشم... نه زه درخم ته د جماعت پوری راشه زه هملته درخ غلی غلی روان وم چیخوک می د غل په تور کی له منځه یونسی.. د جماعت مخ ته یو دوه دقیقی ولاړوم چی تنها داسی وار خطا روانه وه کله هوسی چی د لیو نه راتښتیدلی وی چی څنگه ما ته را ورسید دستی یی د لاسه ونیولم دواړه لاس په لاس روان وو، موبایلونه مو دواړه بند کړل په منډو منډ د تنعادوی کلی نه ووتو تنها به همدا یو خبره کوله چی څه اوس دی رأسی لاس خلاصه وی څه اوس دی لاس خلاص پلاره تاسو خو به زما غوښی په وهلو توی کړی وای...

تاسو چی ویلی چی ستا سرع پارک کی څوک گرځیدو هغه به مونږ بی وژلو نه پریږدو دواړو ژړل منډی مو وهلی ځانته نه پوهیدو په داسی لارو چی په هغه لار موټر نشی تللی مونږ غوښتل ښار ته کوز شو کانال ته چی ورسیدو مونږ منډه نور بس کړه خو تیز مزل مو کولو چیخوک مو دپښو غږ هم وانه اوری کله چی یوولسمی ویالی ته ورسیدو د یو کور په مخه تیریدو سپی ډیره بده ورځ کوله ما ویل هسی نه چی د کور خاوند راونه ووځی یا د غلو گومان راباندی ونه کړی ښه په تبه روان وو، ډیر زیات ستری شوی وو، د کور نه یو یو غټ توخی راوتلو نږر خیرت وه، په کوڅو کوڅو کی بازار ته ووتلو موټر په بازار کی ډیر کم ښکاریدل هغه هم هغه موټر چی هر یو د خپل شخصی کار پسې راوتی ول... همداسی موټرو د طورخم هدی ته پیاده مزل شروع کړ چی په دی وخت کی دسهار اذنونه شروع شول مونږ هم نور خوشحله شو ځکه ویره نور پوره ختمه شوه د قول اردو مخی ته پولس ولاړو ویی درولو کوم خواته ځی ما ورته ویلی د طورخم هدی ته نور یی څه ونه ویلی ځکه زنانه هم راسره وه، روان وو، چی لږ لاړو یو گادی هارندونه وهل لاس می ورته ونیو موټر ودریدو سړی ډارک طورخم ته تللو ما ورسره د دربس خبره وکړه خو یو خبره می پری عملی کړه چی ډیر تیز به ځی تر څو ژر طورخم ته ورسیرو د همدی ځان نه ښه په شدت کی روان شو..

لاهمغسی تیاره وه چی د سراچی پل ته ورسیدو تنها باندی خوب حمله وکړه خو زه ښه وم بیداره وم تنها زما په ولی سر کینبود سترگی یی پتی شوی بی غمه ویده

شوه زما هم سترگی پتی پتی کیدی د شوگیر خع نا خه تگره وم خان می کلک کرو په موټر والا هم اعتبار په کار نه وو، هسی نه بل خواته مو ورک نه کری.. موټر په دیر شدت روان وو، خه نا خه رنا شوه داسواد راسره پیدا شوه چی اوس به تنها هم په کور کی لټوی او ما هم مور به می کوتی ته چغی وهی گلابه پاڅه لمانځه ته لار شه..

تنها هماعسی زما په اوږه سراینی وو، چی د ثمر خیلو پاتک ته ورسیدو دوه پولس د موټر مخی ته شول د ډریور سره یی خبری شروع کری دا زنانه ویخه کړه نیشه خو به مو نه وی ورکری ډریور ما ته مخ راواړوه ورور دا زنانه دی ویخه کړه چی دا خلک شکی دی تنها می وخوځوله پاڅه تنها پاڅه تنها په وار خطایی د خوبه پاڅیده چی په پولیسو یی سترگی ولگیدلی ډیره وراخطا شوه، په واره خطایی وویل خه خبره ده خه خبره ده پولیسو د تنها نه پوښتنه وکړه چیرته خی تنها وویل پینور ته خو زه مریضه یم نور یی موټروان ته ویلی خه.. تنها ما ته ویلی که خیر دی پولیسو ته اطلاع شوی وه، خکه زه ډیره وراخطا شوم بدی وخت کی ډریور خبره زیاته کړه چی دا نور خه خبر نه وه خو دلته دا خور ویده وه هغوی دا شک کولو چی بی هوشی یی ورکری او تښتوی یی..

موټر په دیر شدت روان وو دا حصارشاهی په ډاگ کی دا گانی او بوتی داسی بنکاریدل لکه ما او تنها سره چی عمری د خدای پامانی لاسونه خوځوی ساړه ساړه اسویلی می کول تنها ته می ویلی دا چا ستا مورته شیطانی کری هغی ویل سړی ما ته هم نه دی معلوم گنی هملته به می یو خل د هغه چاره کری وه، بیا به تللو ی هر خواته تللو زما او ستا ژوند خویی په خطر کی کرو خدای د هغه کور تباہ کری خدای دی رسوا او شرمند کری خدای په خپلو وژروی خدای دی همداسی خوار اوزار کری کله ما او تا چی یی خوار او زار کرو د دی خبرو سره زما او تنها په مخ اوبنکی روانی شوی ما خپل سر دتنها په ټټر کیننود او په خپلو روانو اوبنکو می ورته ټټر لوند کرو تنها هم ډیره بی صبره ژړا کوله ډریور په شیشه کی بی واره بی واره کتل نو گرانو لوستونکو تر اوسه خو مو خپل هیواد وه، د خپل وطن هره لار او گوډر راسره بلد وو مگر اوس د دی نه وروسته ..

..دوه نابله مسافرو سفر شروع شو چی نه یی هدف او نه یی د حرکت لوری معلوم دی نه چرته خاص بلدی وم او.نه په پاکستان کی اوسیدلی وم تر دی دمخه دری حله پاکستان ته راغلی وم کله دوه شپی او.کله دری شپی می تیری کری وی په هغی کی به زه څنگه بلد شوی وم...

گاډی داسی روان وو لکه زما په زیره چی د پاسه روان وی په مغزو می دومره بوج وو چی زما او د تنها د ټول عمر خفگان سره یو خای شوی وی موټر په ډیر شدت لاری رالیندوی زما او تنها د زیره نه یو الله خبر وو څه وختوروسته موبایل کار شروع کړو پوه شوم چی لاره رانزدی شوه. د تنها زیره وو چی زه می مور ته زنگ ووهم همدومره ورته وایم چی څه اوس دی لاس خلاص پسی می هم درنه ټولی راوری نور که څه کولی شی ویی کړه دا ټول ستا دلاس اوس نوره لټوه د خلکو په شیطانی ته ما ته دومره سز راکوی چی د انسانیت نه خلاف بیا دی راباندی ټول ... خو ما ورته په خوله لاس

کینود چی چوپ شه خلک پوهیری نه به ته زنگ کور ته وهي او نه به زه تنها ویلی زه خو زنگ هر ورومرو وهم زما غت ارمان دی ماله په طورخم کی ویلی چی زه به ورته زنگ وهم خو هلته موقع پیدا نشوه چی موټر نه بنکته شو زنگ به ورووهو..

تنها می وویروله ما ویل چی نمدا اوس دی زنگ ووهلو هغوی پوهیری چی په پاکستان کی دی دستی چی څه خپلوان دی دلته دی هغوی ته زنگ وهي چی تر څو د گاډی نه بنکته کیرو مخی ته به مو ولاړ وی اوس خو ټولی خبری د موبایلو دی په پنځه دقیقو کی ټول پاکستان در باندی خبروی...

تنها راسره ومنله پدی وخت کی د خیبر د دروازی نه موټر ډیر گړندی ووتو ما تنها ته ویلی داد خیبر دروازه ده هغی ویل ما ډیر مخکی لیدلی وه زه ماشومه وم دلته می د مور او پلار سره راغلی وم ما هملته لیدلی وه بیا نه یم راغلی رر.وخت وروسته موټر کارخونو ته ورسیدو د اختیاط لپاره همدلته بنکته شو هسی نه په باډرو کی مو څوک خپلوان ووینی او یا مو ورته د کور د خوانه زنگ نه یی راغلی چی ومونه نیسی...

دا خطرہ ہم راسرہ وه همدلته يو ميلمستون ته نونتو ډير وري هم وو ستري هم. وو سونډو مي د خفگان نه ژتري نيولي ول په همدی خای کی مو خائنه گوته يا خونه ونيوله پکی نور بی غمه شو شاگرد راغلو د خوراک حواله می ورته وکر څه خواړه یی راوړل د چایو غوښتنه می تری وکره شین که تور ما ویل شین یو غټه چاینکه راوړه افغانان چای ډیر څکی او ماته خود دی خای چاینکه معلومی وی چای یی راوړو مونږ. مخونه او لاسونه ووینځل د خفگان نه به اوس ډوډی د چا تیره شی خو څه نا څه ډوډی مو. وخوره چای مو ټوله چاینکه تشه کره [دوه نابلده مسافر].. ناست دی گپ شپ لگوی چی تنها خپله غوټه چی کوم جوړ کالی هم اکی ول خلاصه کره د غوټی نه یی یو بندل پیسی را واخستلی ما ته یی ونيولی... که څه هم زما سره پیسی کمی وی خو پدی پیسو می زړه ډاډه شو تنها ته می په حیرانی وویل دادی د کومه کری تنها ویلی دامی د کورنه ځان سره راوړی د پلار تنخوای گانی می دی د ضرورنرت نه اضافه ایسی به یی ماته راکولی د ساتلو لپاره او نن ورځ زما او ستا ورته ډیر ضرورت وو ځکه یو. خو نابلده یوی او بل چی پیسی نه وی مشکل مو ډیریده ...

پیسی بیسی ډیری وی خوشحاله شوم چی څه د پیسو اندیښنه خو ختمه شوه تنها ته می امر وکړو چی دا پیسی اوس بیرته په کالیو کی په خای کره دومره شته چی دستی مو پری چاره روانه شی ساعت ته چی می وکتل د سهار لس بجی وی تنها ویلی ته ووهه زما د مور نمبر ته زنگ زړه می ډیر ډک دی چی تش یی کرم خو ما په ځان سره ویلی که زنگ ووهم ټول خلک پری هلته پوهیږی چی پاکستان کی دی دستی ورپیسی لټه شروع کوی .

ولی په زوره خائنه لانجه جوړه کرم؛ تنها می په خبره پوهه کره هغه ډیریور چی مونږ یی تر طورخم راوړی وو.

هغه ته می زنگ ووهلو سباؤن نومیده سباؤنه زه یم ته څوک یی زه د وطن څخه تښتیدلی یم

بنه بنه آشنا څنگه یی گلاب یی کنه هو گلاب یم بنه په خیر ورسیدلی هو زه په خیر راورسیدم دلته په صدر کی په یو میلستون کی یم همدا دی خپل نمبر دی هو همدا زما نمبر دی چی څه خدمت وو په همدی نمبر زنگ ووهه مونږ ستا خدمت

ته تيار يو مونږ ستا ښه نشو هيرولى ډيره مهربانى بيا به سره خبرى كو ما او تنها ته خوب راتللو خو څه وخت وروسته ويده شوى وم ښه خوب مي وكړو ځكه شپه مي هم ټوله شوگير كړى وه ډير مزل مو هم پيا ده كړى وو، ښه مي تبه جوړه شوه چي زه رابيدار شوم تنها هماغسى خرابى ختلو ويده وه.

په هغي مي زړه ونشو چي د خوبه يي راپورته كړم د كوټي دروازه مي خلاصه كړه بيرون ووتم د هوټل شاگرد د راته مخي ته راغلو څه خدمت دى؟ د ټيم ټپوس مي تړى وكړو د ماذيگر څلور بجى وي.

چاى مي حواله كړو بېرته راغلم چي دروازه مي خلاصه كړه تنها د خوبه رابيداره شوه سترگي يي سولولى هغي زما نه د ټيم ټپوس وكړو د هوټل شاگرد چاى راوړلو د هوټل شاگرد ته مي يو څو روپي ور كړى تر څو د بازار نه يو څه ميوه د چايو لپاره راوړي هغه لاړو بازار ته ورسكته شو ميوه يي راوړه د يو څه مي پام بدل شوى وو دا هر څه راته د خوب ليدل ښكاريدل چاى مو څكلو ډير په خوند سره مو چاى وڅښلى

دوه شپي او ورځي مو په همدى ميلمستون كي تيري كړي يو څه مو پام غلط شوى وو

غوبنټل مو چي نور د دى ځايه لاړ شو هسى نه دلته څوك پوه نشي خپل سامان مو برابر كړه هوټل والا نه مي د بيل غوښتنه وكړه بيل يي راوړو د بيل مطابق پيښى مي وروليږلى

يو شيبه په سوچ كي وم چي راشه لاړ شو مرادن ته هملته به يوه بټي كي كار كوم د بټي د خاوند نه به يو كرايه كور هم ونيسم د دى نه به يي هم غوږونه په قرار شي چي څوك مو ونه گوري پدى وهت كي تنها غږ كړو گلابه په څه سوچ كي تللى يي؟

هسى يو فكر مي وكړو كه راسره يي ومنى...

ولى نه منم گلابه؛ وايه كنه!!

ما ورته خپل نظر شروع كړو ما ويل دلته خو ټول بلديان دى زمونږ او ستاسو خپلوان دى ته خو بيا هم په پټ مخ يي كور كي به قرار ناسته يي زه گرځم خلك مي گوري هسى نه چي كوم يو سره مخ نشو او كه زما د دى كار نه څوك خبر

شی چی دا نجلی سره راتبتیدی دا د پلار نیکه د ننگ شمله بی می سوچه په
خُمکه و غورخُوم.

زړه کی کی می خُان سره ویلی چی اوس می پری خه صرف وکړه خو تنها ته
می لنډه کړه چی خُو مرادن ته هملته به زه په بټی کی کار کوم بنختی به اچوم یابه
یی بټی ته راچلوم هملته به د بټی خاوند نه یو کراییی کور ونیسو دواړه به پکی
اوسرو هلته زمونږ پسی خوک رخی او چاته دا پته ده چی دوی هلته دی او
فلانکی بټی کی دی.

تنها ونه منله نه هیڅکله نه ماته د بټی کار معلوم دی چی خومره سخت دی او
خومره خیرن کار دی ما او ته به دلته په بازار کی یو بنایسته کور نیسو بیا به
پکی اوسپرو تر خو چی نغدی وی دا به خورو چی دا اخلاصیری بیا مو خدای
مهربانه دی ما ورته ویلی تنا که دوه کوتی پسی هم وی چی کار ورسره نه وی
اخر خم خلاصیری او برکت نه کوی.

او نه ماته په تیاره خوند راکوی تنها ویلی ستا نه به بټی کی شنی خولی روانی
وی او زه به په کور کی کراره ناسته یم

گلابه تا زما په سره زما لپاره خپله کورنی، مور، پلا؛ ورورنه خویندی او ټول
خپل خپلوان پرینودل صرف او صرف زما لپاره زه به خنګه په تا دومره تکلیف
تیر کړم ته به بی لکه د خان خبری چرته به یوه سپکه ظیفه پیدا کړی چی اسانه
کارییی وی بیا به کار کوی.

د تنها د خبرو سره می خپله ټوله کورنی سترگو ته نیغه ودریده په سترگو می
اوبسکی روانی شوی د تنها په ټټر بنه خپل رره تش کړو تنها چی هر خومره
ورسره مور ظالمی ظلم کړی وو ډیره یی خپله مور یادوله او ژړل به یی او کله
به یی عرسه وویلی خه پریردی یی دا ټول زما د مور دلایسه بنه شوه چی تری
راغلو.

مه ورته ویل تنها د مور دلایسه دی نه گلاب دلایسه خُکه که ما او تا چکر ته نه وو
تلی ولی به یی وهلی او ولی به تاته فاحشه بد کاره هیڅکله نه خدای دی نه کړی
خو دا ټول زما دلایسه پریردی چی دواړه اوس کړیرو نه به ته خپل مو او پلار
وگوری او نه به زه خُکه خه پت مو پری پرینودلو.

بيا به په کومو سترگو افغانستان ته خو او د کور خلکو سره په سترگی مخ کوو
هيڅکله به لار نشو د ډيرو خبرونه

وروسته می تنها ته وویل راځه چی چرته چکر ته لار شو چی دا زړونه مو لږ
ازاد شی دواړه په ویره ویره سرک ته راووتلو یو ټیګسی ته می لاس ونیو ودریده
ټیګسی والا ویل چیرته ځی خوله می بنده بنده شوه چی اوس ورته کوم ځای
وښایم د تنها نه می پوښتنه وکړه چرته خو هغی هم ځواب را نه کړو ټیګسی والا
په مسخره وویل عجیبه ده خپل

حرکت لوری هدف درته معلوم نه دی زه او تنها دواړه موټر ته وختو ډریور ته
می ویل مونږ یو ښه پارک ته بوځه چی ښه چکر ځای وی ډریور پاکستانی وو
ډیر ښه هلک وو ډریور ویلی کوم خواته چکر ته بوځم چی هماعسی ځای ته دی
بوځم ما ورته ویلی ښه لری چکر ته خو ډریور ویلی مری ته خو ما خو کله مری
نه وه لیدلی ما ویل هو ځه ډریور ویلی ډیر ښه د چکر ځای دی اکثر سیالین هلته
چکر ته ځی ما او ډریور سره خبری کولی تنها په پټ مخ غلی ناسته وه ډریور
ویلی دا نجلی دی څه ده ما ورته گپ ورکړو دا زما کویدن ده خو لا واده می نه
دی کړی لږ عصبی تکلیف ورته پیدا شوی ډاګترانو ویل ښه شنه ځایونه گوری او
دا ورته چکر ته بیا یی پدی خاطر می دا د ځان سره راووانه کړی

تنها ډیره خپه ښکاریده ما هم په موټر کی سر تیت کړی وو ډریور ته می ویل
چی چاته ونه دریزی ترڅو ما درته نه یی ویل موټروان ویل بی غمه شه ته وایه
زه به هسی کوم ډیر زیات مزل مو په موټر کی وکړو ډیر وخت وروسته ورسیدو
رښتیا هم ډیر ښایسته منظری او د سیال ځایونه پکی ول ښه ډیر چکر مو ووهلو
ډریور هملته یو ځای کی ناست وو ما او تنها دوه پر دوه لاس په لاس په ښایسته
منظرو کی وگرځیدو تنها راته ویل تر څو به داسی سر گردانه گرځو چی لاړو د
خیره سره یوه کور به ضرور نیسو ما هم ورسره ومنله خو ما غوښتل چی په یو
داسی ځای کی کور ونیسو چی هلته زمونږ څوک بلدیان نه وی

په چکر ښه ستړی شو لاړلو هملته هوټلونه ول د خوراک لپاره مو تری څه
خوراکونه را واخستل په یو چمن کی زه او تنها کیناستو ډوډی مو وخوړه نور را
روان شو هغه ځای ته راغلو چی موټر. ولاړو ډریور ویلی څنگه ځای دی خوښ

موشو او که نه چکر پکی څه ناڅه خوند وکړو که نه ما ورته ولی نه پیر بڼه
ځای دی بڼه چکر مو پکی وو هلو

موتر ته وختلو مو تر روان مو تر روان کړو پیر گړندی روان و خوا او شا نور
مادینگر وو چی بورډ بازار ته راوړسیدو.

بڼی پیری خبری می وکړی تنا ویلی ما به د کور کار کولو د څو خبرو وروسته
می خپله کورنی سترگو ته ودریده دواړو په زوره زوره ژړل په زړه کی می ځان
سره ویلی زما پسی به اوس کوم ځایونه لټوی مونږ دلته په خوب کی راتښتیدلی
یو که په ویخه زما خو د ځان نه دومره طمعه نه وه بڼه ژړا می وکړه خو ژړا
زما لپاره هیڅ گټه نه کوله بغیر د تاوان نه ځکه ما اوس هیڅ نشول کولای مونږ
په حقیقت کی پېر بی پښتو کار کړی وو د پښتنی ټولنی لپاره پیره ستغه خبره وه
خو زمونږ همدا یو لاره وه چی همدا تښتته بله مو هیڅ چاره نه کیده تنها به ویلی
مجرمه زه یم سزا راسره گلاب خوری ما به ویل مجرم زه یم سزا راسره تنها
خوری خو دا فیصله د خپل زړه په قاضی داسی کوم چی مجرم زه یم سزا راسره
تنها خوری.

تنها ویلی زه ستا هر څه منم گلابه خبر نور زړه کلک کړه ټول غمونه شاته واچوه
اوس شوی کار دی کاش چی هملته مو هر څه په ځان قبول کړی وی او دلته نه
وی راغلی هر څه په خپل کور کی خوند کوی خو ته زما لپاره بندی یی...
د تنها خبرو پیره اغیزه راباندی کوله زړه می ورسره همداسی نرمیده خو زړه
می نور کلک کړ پدی وخت کی د ما بنام اذانونه وشول لمونځونه مو وکړل ناست
وو نور مو یو بل ته ډاډ گیرنه ورکوله شپه تیاره شوی وه چی د هوټل شاگرد
دروازه ودرزوله زه ور ووتم څه خبره ده؟

شاگرد ویلی ږوږی درته راوړم؟

ما ویل هو ږوږی راوړه شاگرد ږوږی راوړه ږوږی مو خوړل نه ماته خوب راتللو
نه تنها ته د خپل تیر شوی ژوند کیسی مو یو ځل بیا شروع کړی ما ته به چی کله
د ملگرو بندارونه رایاد شول ساړه اسویلی به می د خولی نه ووتل تنها به ویل څه
خبره ده بیا دی څنگه اسویلی شروع کړل ما به ویلی هسی....

د تنها نازک مروند باندی می سر ایینی وو د شپی څه وخت بعد زه ویده شوی وم
تنها هم راپسی ویده شوی وه سهار چی پاڅیدو ناوخته وو د سهار ناشته مو په
همدی میلستون کی وکړه تنها ته می ویلی راځه چی چرته ځانته یو کرایي کور
ونیسو ترڅو به په هوټلو کی یو تنها خو پدی خبره خوشحله وه چی د میلستون نه
راووتو بی هدفه او په ویره ویره رولن وو په پوښتنه می یوه کارخانه درکی کړه
چی هملته به یی کرایي کوتی هم ورکولی دا کار خانه په کارخانو کی وه سړی دا
هم وویلی چی څومره نفر ورځی نیسی یی یو ټیکسی کی وختو کارخانه مو پیدا
کړه د تختو کارخانه وه تنها می د کارخانی مخی ته یو څنگ ته کینوله زه ور
ننوتم د گیت د پیره دار په رهنمایی می د مشر دفتر پیدا کړ دفتر ته ننوتم یو شیخ
غت پهلوان سړی پکی ناست وو سلام می ورته واچو د سلام ځواب یی راته
راکړه ما ورته ویلی مشره د دی کا خانی مسؤل ته یی؟

د هو ځواب یی راکړ زیاته یی کړه چی خدمت وایه ما ویل خدمت دا دی چی ز
دلته باید کار وکړم همدلته به راته یو کور یا یوه گوته حواله کړی که کرایي هم
وی ورته تیار یم سړی ویلی څو نفر یی ما ورته ویلی یو زه یوه یوه راسره زنانه
ده سړی افریدی و ډیر ښه سړی وو سړی ویلی اوس به درته کوته پیدا کړم هملته
لاس یی په کړکی کی ونیو په دویم چت کی کوته وه.

ډیر لویه کارخانه وه پراخه چار دیوالی یی وه گرچاپیره یی کوتی وی اکثر
کارگرو همدلته کرایي خونی تنیولی وی ما هم یو خونه ونیوله سړی ته می ویلی
زه بیرته راحم بیروان راووتم تنها حیرانه ولاړه وه زما انتظار یی کولو چی په ما
سترگی یی ولگیدی ډیره خوشحله شوه تنها ته می ویلی کا خو وشو همدلته می
کور هم ونیولو او کار به هم کوم په همدی ځای کی به خوندي یو دلته مونږ څوک
گوری څوک راپسی دلته راځه .

تنها خوشحله شوه ما ورته ویلی همدلته کینه زه ورځم چی کوته معلومه کړم بیرته
ورغلم کارخانی ته سړی ته می ویلی ښه مشره زما خو کارته خوبنه راغله خو دا
راته ووايه چی په څه حساب به زه دلته کار کوم سړی ویلی کارونه ډیر دی خو
ته خالی کار شروع کړه ما ویل نه ته زما په خبره ونه رسیدی د تنخوا خبره کوم
څه تنخوا به راکوی سړی ویلی ټول کاریگر لگیا دی د کاریگرو ټولو تنخوا یو

شان ده شپږ زره کالداری د یو نفر د میاشتی کیری زر روپی تری د کوتی کرایه کت کوو سره د برق ذبیله هر څه سره که دی خوبنه یی چی سری در سره کرم چی کوته درته معلومه کری

ما ویل خوبنه می ده سری په غت غږ اواز کړو وه بلاله بلال دلته پیره دارو وو چی راغلو زمل سره یی کړو لارو چی اطاق مو خلاص کړو حیران وو د هغه کور ودان اطاق یی راجارو کړو.

یو دری دوه زاړه توشکه او دری بالخته پکی ول لایم تنها می راروانه کړه چی کوتی ته راغلو چا بی زما سره وه دروازه می خلاصه ذکره چی وونوتو شکر مو پری وویستلو راغلم سری ته می ویلی زه به دی کوتی ته سامان راوړم ستا د خوانه خو به څه خبره نه یی سری ویلی نه هیڅ خبره نشته ورشه بلال ته ووايه چی د هغی اطاق فرش خو درته درکړی نور سامان ورته راوړه هغه پکی خور کړه بلال فرش را کړو بڼه نوی فرش وو هغه می تنها ته ورکړو ته دا هوار کړه زه راحم

لایم بازار ته ووتم ضرورت وړ سامان می ټول واخستل لکه سطل گیس ډبه لوټکی؛ کاشغی؛ دیگی؛ چایبر، یو غټه کمبله، دوه اسفنجه گرچاپیره دیوال ته پرده دا هر څه می یوه ټیکسی کی واچول کارخانی ته می راوړل ځکه اوس مو کور شو هر څه ته ضرورت پیدا کیدلو تر کاری به می راوړه همدلته به تنها پخوله ډوډی به مو تیاره راوړه په بله ورځ می کار شروع کړو زما همدا کارو چی ماشین ته به می مواد راچلول د تختو کارخانه وه هر قسم تختی به یی د ماشین په زریعه جوړولی غت غت برقی ماشینونه ول مونږ به ورته مواد رانزدی کول یو غت تش وو دا به مو ډکولو بیا نورو کاریگرو د هغی ماشین ته وراچول ماشین ته به استاذ ولاړو هر قسم چی به یی غوښتلی همغسی تختی به یی را اوباسلی نری، چیف بور، تختی وی ما به ډیر تیر کار کولو سهار به کار شروع شو د گرمی به دوه ساعته رخصتی وه زه به غرمه کی لار ډوډی به می نانوایی نه راوخته کوتی ته به لایم تنها به تر کاری پخه کړی وه د تنها دلاس تر کاری به ډیر خوند کولو نور هر څه مو پوره وه. یوازی کوژدنه او واده کول مو فاتی وه.

خُکه که مه خوک راوستل دلته کارخانی والا ټول پوهیدل او نه می غوښتل چی
خوک راباندی پوه شی

د هغی ورخی انتظار مو کولو چی مونږ ته د نکاح چانس پیدا شی خو دا خای هم
صحی نه وو چی دلته مونږ نکاح وکړو د دجمعی ورځ وه کار چوتی و زه هم د
سهار لمانځه نه بعد بی غمه ویده شوم تنها هم ویده وه نه زه د تنها په څنگ کی په
خوب مریدم او نه تنها مریده لمر جگ ولاړ وو مونږ لاویده وو چی پدی کی تنها
یو دم د ځان سره په خوب کی خبری شروع کړی تنها ته می غږ وکړو تنها تنها
څه خبره ده؟ پاڅه ناشته تیاره کړه تنها چی د خوبه پاڅیده ډیره خفه ښکاریده ما
ویل تنها په خوب کی دی خبری کولی تنها وایی گلاب خوب کی می د مور سره
خبری کولی تاته یی څوځله وویلی چی مور ته می زنگ ووهه تا نه وهلو مور
می ډیره یادیزی او غوسه می هم ورته راخی اوس می هم ورسره په خوب کی
لانجه وکړه ما غوښتل چی نن د تنها دا غوښتنه سرته ورسوم چی تنها د خپلی
مور سره وغږوم تنها ته می ویل ته ناشته تیاره کړه زه بیرته راحم راووتم د
کارخانی مخی ته په دوکان کی می یو نوی سم کارت ښی ډیری پیسی می په سم
کارت کی جم کړی راغلم تنها ته می ویلی راحه دا ناشته وکړو بیا به زنگ ستا
مور ته ووهو تنها ډیره خوشحله شو.

ناشته مو وکړو د تنها د موبائیل نه می د هغی د مور نمبره واخیسته دا افغانستان
کوډ می ووهلو نمبر می ووهلو زنگ ور روان شو د تنها مور چی څنگه زنگ
اوچت کړو تنها ته می ورکړو تنها ویلی موری زړه دی یخ شو چی درنه راغلم
اوس راپسی کرخی بغیر د خدای ج نه نور هیچا ته هک معلوم نه یو مور یی
ورته په زاریو او منتونو شروع وکړه ښخی خو ډیری مکر جنی وی لوری ودی
شرمولو هیچا سره دی سترچو مخ کیدو ته پرینه ښودلو چی هر چیرته یی بیرته
راشه چی هر خوک ستا خوبښ وی هماغه به دی د ژوند ملگری کړو هر څه چی
ته وایی مونږ یی منو تنها بیا ورته په زشته وویلی هغه وهل ټکول خو به دی په
یادوی کنه زما نه خو مو پوټکی وباسلو د اول نه به دی دا سوچ کړی وو اوس به
مړی هم نور ونه گوری. مور یی په موبائیل کی تیری تیری چغی وهلی او تنها
ورته دلته چغو شروع شو زما هیڅ دلاسه نه کیدل ما ته هم خپله کورنی رایاده

شوه په ژړا می شروع وکړه تنها ته ور غاړی وتم بڼه مو سره وژړل پیر وخت ووتو تنها ما ته ویلی چی هر څومره ظالم مور او پلار وی هماغومره خواره وی که هر څومره اوس هغوی ووايي ما او تا نور نشو تللای زما او ستا نور همدا ځای شو ځکه هلته به مونږ په کومو سترگو څو په کومو پښو به څو هغوی دی خپل کار کوی او مونږ به خپل کار دا پیر بڼه بی غمه ځای وو نه مو څوک بلدیان دلته ول نه مو څوک خپلوان خو زمونږ دا یوه خبره دلته پیره سخته وه چی نکاح، شپږ ماشتی مو په همدی کوته کی گذاره وکړه او زما هم زړه تنگ وو خو د تنها زما نه هم پیر تنگ وو هغی غوښتل چی چیرته په بازار یا بل کوم بڼه کیمپ کی یو کور ونیسو چی بڼه پوخ کور وی اوبه ولری نور څه نا څه ځانگړتیاوی ولری.

د تنها خبره زما هم خوبڼه شوه هغی ته می ویلی خبره خو دی بیخی صحی ده خو باید چی اول بل ځای کی کور درکی کړو بیا به د دی ځایه څو زه به هر ماښگر چی کار به رخصت شو د کور په لټه به شوم یو څه وخت می همداسی لټه وکړه خوا او شا یو میاشت وتی وه چی هماغسی به می غلی غلی پوښنتی د یو کور کولی.

یوه ورځ ماښگر روان وم چی د یوی رهنما لوحه می تری سترگو شوه دفتر ته ورننوتم سلام می واچو د سلام ځواب یی راکړو سړی پوښتنه وکړه څه امر خدمت ما ورته ویلی، وروره یو کور می په کاردی چی دوه خونی تشنابونه د اوبو بمبه گیس او نوری ځامگړتیاوی او اسانتیاوی ولری سړی ویلی کور شته دا هر څه چی تا وویلی لری یی خو ته څه ضمانت لری ما نور هیڅ ضمانت نه درلود یواځی پاسپورټ راسره وو چی په هغی باندی هم د پاکستان ویزه نه وه لگیدلی همدا پاسپوزټ می ورته وښودلو سړی ویل څه ته سبا راشه زه به د کور مالک سره مشوره وکړم لیرته کور ته راروان شوم د کور لپاره می تازه میوه او ترکاری راواخیسته لایم تنها ته می ویلی یو کور می پیدا کړو پیر بڼه کور دی سبا ته یی غوښنتی یم ورځم کیدا شی چی راته یی وسپاری سبا ته می د کار نه وختی رخصتی واخیسته بیا هماغه رهنما ته لایم چی مخکی ورغلی وم سړی ته می سلام واچولو د سلام ځواب یی په پیرو بنو الفاظو راکړ راته یی ویلی چوکی

کې کینه زه چوکې کې کیناستم سړی غوږ ته موبائیل ونيو د کور خاوند راغلو
غټ مذبوط سړی وو په بریره کې سپین وینستان هم وو یو شیبه ناست وو د رهنما
د مشره سره وبنګیدو ما ته یې مخ را و اړولو بچیه څه کار کوی مور او پلار دی
شته ځوانته مو د کور غړی دی پدی وخت کې می په سترگو اوبنګی روانی شوی
سړی ډیره بڼه سړی وو وی.

بچیه ولی څه خبره ده ما زړه لږ ډاډه کړو بیا می ورته وویلی نه می پلار شته نه
مور هیڅوک هم نه لرم بغیر د خدای نه یو زه یم یوه می کورودانی د د کار په
اړه می معلومت ورکړو چې په فلانګی کارخانه کې کار کوم د کور و الادستی
مشر ته ویلی ولیکه یو خط دا کور می همده ته تسلیم کړ د کور خاوند راسره
لاړو کور یې راته تسلیم کړو د کور کیلی(چابی) یې راته راکړه کور می ډیر
زیات خوښ شو د اوبو څاه ته پمپ لګیدلی وو بیرته مو کور بند کړو رهنما ته
راغلو رهنما والا ویلی د کور کرایه شپږ زره روپۍ ده د میاشتی سړی ته می څه
زاری وکړی چې لږه گزاره وکړه په ډیر لحاظ او لانجو می پری څلورنیم زره
روپۍ کړه

سړی ته می یو څو روپۍ پیشګی ورکړه نور کی اجازه راواخیسته ما بنام ناوخته
وو د ځان سره می څه سامان د خوراک لپاره راواخستو لارم د کارخانی دروازه
بنده وه ومی ټکوله وکیداار پوښتنه وکړه څوک یې ما وویل گلاب یم لږ د تر
کاری پسې تللی وم...

کوټی ته وختم دروازه می خلاصه کړه تنها په جانماز پرته وه د دروازی د گږپ
سره اوچته جګه شوه تنها ډیره خپه بنکاریدل زه په توشک کیناستم تنها راته
بالخت کینسودلو ویل یې ته تر دا اوسه چرته وی زما د زړه نه خو یو خدای خبر
وو ما ویل چې څه چل خو به درباندي نه وی شوی موبائیل دی هم بند وو.
هغی ته می ویلی تر کاری دی پخه کړی؟

د څه زیری؟

تنها سره سودا پیدا شوه نه اول راته زیری راکړه، زما دی سودا کړه ما هسی لږه
مسخره په تنها کوله ما ویل نه چې ترچڅو ترکاری پخه نه کړی نه یې وایم خو
تنها بیچاره گی هم ډوډی تیاره کړه چې د سترخوان ته کیناستو تنها ویلی زه تر

هغی پوری کپه ډوډی نه خورم چی تری څو دی راته نه ئی ویلی څه خبره ده
راته ووايه!!

مه خوله خلاصه کړه چی په کالونی کی می یو بنائسته کور نیولو دوه کوتی
اشپزخانه، تششنا بونه؛ داوبو بمبه یا پمپ او دگیس پیپ هم لری تنها دومره
خوشحله شوه چی زه پخپله غیره کی کلک و نیولم همدایی ویلی چی د خوشحلی
اظهار نشم کولی ځکع دا څو میاشتی خو ما او تا په زاندان کی تیری کړی چی د
دی نه وروسته خو لږه په بڼه ځای کی واوسیرو تنها ډیره خوشحله وه خو ما
ورته ویلی تنها دکور مو و نیو لاریه شو خو دا مزی به هلته نه وی لکه دلته
چی بی غمه او سیدلو هلته به مونږ په ویره اوسیرو ځکه هغه کیمپ ده کالونی دده
ډیر بلدیان به پکی وی هغی کور کی خوزه بیا د گرمی ډوډی ته هم کور ته نشم
تلی خو تنها ویلی څه خدای خیر پبین کړی.

خو زه پدی یو خبره ډیر خو حله وم چی څنگه هغی کور ته لاړو نکاح به ترو تنها
هم په همدی خوشحله وه چی نوی کور ته لاړو نکاح به هملته وترو په همدی مو
فیصله وکړه که سبا شو که بل سبا کور به وړر هملته نوی کور ته.
ډوډی مو و خوره لمونځ می وکړ، په بستره کی پریوتم تنها لوبسی ټول کول ډیره
خوشحاله بنکاریده دواړه لاسونه یی زما نه کلک چاپیر کړل دواړه ویده شو
پاچاهی خوب وو سهار پاڅیدو لمونځونه مو وکړل چای مو څښلې تنها غوښتل
چی نن کار ته مه څه او د کور غم وکړه، ما هم ورسره ومنله لاړم د کارخانی په
دفتر وو ننوتم د دی نه یو څو ورځی مخکی استاذ شوی وم ټولو به راته کابلی
استاذ ویلو، پهلوان سړی چی حسین علی نومیده ستوی مه شی مو سره وکړه،
سرب پوښتنه وکړه کابلی استاذ څنگه چل دی خدای دی خیر کړی؟

مه ورته لنډه کړه خیر دی زه نن بازار ته ځمپه کور کی څه ناروغی ده ځم ډاگتر
ته بهانه می ورته وکړ، زما په دی اوه میاشتو کی اوله ورځ وه چی د کار نه پاتی
شوم سړی هم پوهیده چی کار لری اجازه یی راکړه او دا خبره یی راته وکړه
چی کله درته کاریدا کیدو یوه ورځ مخکی وایه، چی کاجگر بل ماشین ته موادخ
جمع کوی ما ویل صحی ده همداسی به کوم د خپلی خبری د صحت لپاره می تنها

د خان سره کړه، لایم رهنما والا ته می وویل مونږ نن یا سبا کور راوړو څه خبره خو نشته؟

رهنما والا ویل نه نور څه مشکل نشته، مونږ د کور کرایه د څو میاشتو پیشکی اخلو که درسره چی خو له تا یی هم اخلو، که درسره نه وی غک یی مه کوه. سړی ته می وویل، د روانی میاشتی کرایه خو می بیگاه مابنم درکړه او نوره به د هری میاشتی په سرکی زه درته همدلته راوړم ما سره خو روپی ډیری وی، خو دا اعتبار د خاطره می هغه ته خان غریب معرفی کړه، هغه ویلی بی غمه شه ما ته ستا مشکل معلوم دی.

سړی ته می دعا وکړه، ورته می زیاته کړه، چی مونږ ستا د اولاد پر خای یو ځکه زمونږ خو هیڅوک هم نشته ، ستاسو دا احسان به هیڅکله هم هیرنه کړم تل به درته دعا کوم د سړی نه مو اجازه واخسته یوه ټیکسی کی سپاره شو، د کور مخی ته د ټیکسی نه بنکته شو، ټیکسی والا ته می پیسی ورکړی، لارو ما او تنها کور ته ننوتو هیڅ شی پکی نه و تش کور و نه پکی دری وه نه پکی فرش نه قالینی وی خو یو شبیه پکی زه او تنها ناست وو، ډیره خوشحالی مو پکی وکړه. د څه وخت وروسته مو، چی بیرته کږر قلف کړ، بازار ته لارو قالینی ، اسفنجونه، بالختونه، کټ چی څه شی ته اړتیاوه ، ټول مو واخستل ، ځکه مونږ غوښتل، چی پاخه همدلته اوسیرو.

ټول سامان مو په یو سوزکي موټر کی واچولو کورته مو راوړه ، په کور کی مو ټول څیزونه برابر کړل، دیوالونه مو په پردو پټ کړل سامان مو ټول په بکس کی کینودلو، د ضرورت نه اضافه پیسی مو په بکس کی کینودلی ، تنها ته می ویلی راځه نن هسی هم اوزگاریو چی کالی د خان لپاره واخلو او نور سامان د خان لپاره واخلو.

راغلو بازار ته د تنها لپاره می تیار کالی واخستل ، ما هم ځانته کالی د واخستل، خیاط ته می ورکړل چی سبا پوری یی وگنډی ، ډیر نور د سینگار سامانونه مو هم واخستل، نور د گرمی تیم هم وو، د خوراک لپاره می څه راواخستل کور ته راغلو غرمه مو همدلته په نوی کور کی وکړه، سامان مو په بکس کی قلف کړو.

که خیر یی سبا ته د هغی کورنه همدلته نوی کور ته راځو، دروازه مو بنده کړه د سرک په لور را روان وو، د سرک په سر یوه ټیکسی کی وختو کارخانو ته روان شو، زمونږ کارخانه د سرک نه لږ څه لرې وو، ټیکسی والا د کارخانې مخی ته بنکته کړو.

خپل زور کور ته راغلو، تنها ډیره خوشحاله بنکاریده، یو شیبه ناست وو چی یو پیره دار د لاندی نه چغی وهلی:

کابلی استاذ! کابلی استاذه....!!

چی د کوتی نه راووتم ویلی مشر دی غواړی، هغه می رحصت کړ، مه ورته وویل، زه درځم چپلی می په پینو کړی تنها ته می ویلی ته لږ چای وکړه زه راځم مشر غوښتی یم.

لارم مشر ته ورغلم، د میز په سر یی په یو کاغذ سره ټیټ کړی و څه خط یی لیکلو، چی زه ورننوتم سره یی جگ کړ، ستړی مه شی مو وکړل، د ناروغ پوښتنه یی رانه وکړه چی څنگه شوی دی، ما ورته ویلی دا باید ځانته ځای کی و اوسیری چی بیینی شور وانه وری، دا زړه تنگی ده او ټول تکلیف یی داعصابو دی شور او ډیری خبری یی پری بندی کړی اوس می می په بازار کی کور ونیو ما ویل ک

سړی ویلی لار به شی خو هسی نه چی بیا دی ونه گورو او یا ونه ټنبتی ما ورته ویلی نه ولی به ټنبتم مخکی می کار سخت وو پیسی کمی وی اوس خو کار اسانه شوی او پیسی یی ډېرې نو ولی ټنبتم؟؟

د سړی خو هم زما په کار کی گټه وه ځکه ما به پوره څلونبت تختی د نورو استاذانو نه ډیری د ماشین نه ویستلی مشر هم ډیر خوشحله و ټول ما ته حیران وو ځکه عمر می کم وو خو کار می ډیر ښه کار کولو په لږ وخت کی ډیر ښه استاذ شوم.

پیسی یی هم راته د ټولو استاذانو ډیری راکولی ډیر ښه د تبی کار وو زه خپله هم نه تللم خو د مشره نه می په همدی خبره اجازه واخیسته مشر ویلی نن خو به نه ځی نا وخته دی سبا ته هسی نه هم جمعه ده رخصتی ده یو موټر به راولی خپل سامان به پکی بار کړی زمونږ سامان به همدلته پریردی

د مشر خبره می خوبه شوه په زړه کی ډیر خوشحله وم لایم خپل کور ته تنها
چای تیار کړی و زما په انتظار ناسته وه چی ورغلم تنها ویلی کابلیه څه یی
ویلی!!

هغی خو خو د اول ځل لپاره زما نږدا نوم واورید چی کابلې استاد مسخري یی
راپسی کولی یی ته کابلې یی که ننګرهار چی تا ورته ځان کابلې معرفی کړی؟
ما تنها ته ویلی ما ورته همدومره ویلی چی زه د افغانستان یم نور می ورته هیڅ
ولایت نه دی بنودلی هغوی راته د ځانه کابلې استاد وایی ټول پېښوری او
پاکستانی افغانانو ته کابلې وایی.

تنها ویلی چی لاری ما لکه د لیونی د ځان سره خندل چی ریاد به شول چی کابلې
استاد ما ورته ویلی مشر استاد د دی ناروغی پوښتنه وکړه.

ما ورته ویلی چی هغه مریضه ده هغه ته می ویلی اوس می دارو واخستل او دا
می هم ورته وویل چی سبا یی کور ته بیایم ټوله کیسه می ورته وکړه.
تنها هم ډیره خوشحله وه چی اوس سبا ورځ ژر راشی.

په همدی انتظار کی ناست و چای مو وڅښلې د تنها سره په خبرو خبرو ډیر
زیات وخت ووتو د ماښام اذانونه وشول شپه نوره هم راپخه شوه د شپې ډوډی مو
وخوړه دواړه ستری وو ځکه ډیر زیات د ورځی ګرځیدلی وو په کت کی دواړه
ځملاستو ویده شو سهار چی پاڅیدو د لمانځه او چایو نه وروسته مو ټول سامان
لاندی ښکته کړ د کارخانې سامان مو په همدی کوټه کی پرېښود.

په یو سوزکی موټر کی مو سامان بار کړ مشر راته څو روپې راکړې څه یی
رانه ستنې کړی د دی لپاره چی ونه تښتم خو که زه تښتیدم بیا می د هغی روپو
پروانه ساتله زه ترینه بیا تللم خو زه پخپله نه تللم ډیر ښه کار وو زه پکی ښه
خوشحاله وم ښې پیسې یی راکولی زما د کور کرایه د بجلی بیل د کور نوره
خرچه هر څه د همدی کار خان نه کیدل ډیرې پیسې به راته اضافه پاتی کیدی څه
وخت ورورسته خپل نوي کورته راورسیدو د کور مخی ته مو د گاډی نه سامان
ښکته کړ پسې می ورکړی سامان مو کور ته دننه کړ لا وختی وو زه لایم بازار
ته د خیاط ته.

تتها بیچاره هم د خان نه خپله ناوی جوړه کړه
بیا مو سره یو بل دلاس ونيول یو شیبه دوه پر دوه په حویلی کې وگرځیدو، نور
بیرته راغلو پالنگ کې کیناستو، زه هم خوشحله هم خپه وم خو د تنها سپیری
څیری هیڅ مزه نه راکوله یو شیبه ناست وو سوچونه خوشحالی ته نه پریښودلو
تتها یو سوړ اسویلی وکړ، چی په مایې سم اور بل کړ، ویل یې که اوس مو
چیرته وطن کی سره نصیب خلاص شوی و، اوس به ستاسو په کور کې وو که
نور هیڅ هم نه وه په میاشت کې خو به می یو ځل کور ته تللم.
زمونږ په ځای کې اوومه به یې دی ته ویله چی ناوی به اووه شپې د خاوند په
کور کې وکړې بیا به ورپسی د ناوی د کورنی خلک او خپلوان سره د ناویو او
تحفو راتلل بیا به یې د خان سره ناوی هم بیوله تنها همدا د اوومی خبره وکړه،
چی زما پسی به په اوومه څوک راشی یو بل ته چی به مو کتل ژړا به راتله
دواړه سره یو بل ته ور غاړی وتو بڼه مو خپل زړونه تش کړل، د هرې
خوشحالی نه وروسته به مو د پلار، مور او نوری کورنی غمونه ژړولو.
هر وخت به خوشحالی لږه او خفگان به ډیر وو، خو په همدی ډول مو شپې او
ورځی تیریدلی، د نکاح نه وروسته دوه ورځی کار ته هم لار نه شوم، نور د
هغی نه وروسته خپل کار ته پخپل وخت تللم، مشر رانه ډیر خوشحاله وو ځکه
هغه دا گمان کولو، چی دا گلاب کور د دی ځای نه یوسی نور خدای خبر چی
راشی.

خو ما د کړی وعدی مطابق خپل کار ته خان ورسولو.
سهار کی به ډبه (بس) کی وختم کارخانو کی به تری کوز شوم .. غرمه کی به کله
راتلم او کله نه .. تنها به ورز په ورز خفه خکاریده..
زکه زان ته به کور کی وه .. هیسوک هم ورسره نه وه. چی ساعت ی ورسره
تیر شی. دوه نابله مسافر وه هره جمعه به چکر ته تللو.
د دی په خاطر چی د تنها پام غلطیری. مونگ دوه نابله مسافرو نه کله مسافری
کړی وه .
او نه مو د مور . پلار او نوری کورنی جدایی زعملاي شوه. ...

یوه وړز ماښگر وه کارخانی نه را روان وم .چی یو کلیوال می راسره مخ شو .
دیر نزدی وه راسره .نه تری نختیدای شوم .او نه هم تری پتیدای شوم کلیوال مو
همدلته له پخوا اوسیدلو . زکه خوی زه خپل نوم نه پیژندم..

همدومره ی پیژندم چی د فلانی زوی ده
هغه سره می ستري مشی وکرل . خکته پورته ی راته وکتل، سنگه ی ،خه ی ،
جور ی ،

سوال،جواب نو سره وکر، په اخر کی ی راته وویلی چی هغه، ورور دی پیدا
شوی ده ! د کور نه چی تختیدلی وه هغه سنگه شو ؟

ما ورته ،وویلی، نه پیدا شوی نده ، زکه خو زه هم راغلی یم په لتولو لتولو خو
ی نور ستري کرو ،

خدای خبر چیرته به وی ،

سری خبر نده . چی همدا زه یم او د کوره راتختیدلی یم .

خو د هغه نه روان شوم ، د دی نه وروسته می ، خپل پوزیشن داسی جور که ،
چی باید هیڅوک می ونه پیژنی دیر وخت ووتو په همدی کور کې می خوا اوشا
دوه کاله وخت ووتو . څنگ گاونډیان هم راسره څه ناڅه بلد شوي وو . خدای
پاک مونږ ته یو بنکلی زوی هم راکړل . چی په ما او تنها دیر گران وو اخر د
دوه نابلده مسافرو زوی وو نوم یی عدنان و . دیر شوخ بنکاریده . زمونږ توجو به
یی تل خپل ځان ته گرځولي وه . یوڅه مو د وطن د خلکو فکر د مغزو وتی و
یوه ورځ د کارخانی کې ماشین خراب شو کار یی نه کولو غټ ماشین و دیر په
سختي جوړیده مشر مستري پسي جواب ولیره . مونږ ته یی رخصتی راکړه

راغلم پارک ته په پارک کې په چوکی ناست وم

هسي می موبایل کې گوتي وهلی په زړه کې می تیره شوه ع . چی راشه عبدالله ته
زنگ ووهه عبدالله زما یو داسی ملگري وو . چی د ژوند ټول رازونه می ورسره
شریک کری وو . هر وخت به مو سره دیری ټوکی گپ شپ لگولو . هغه زمونږ
خپلوان هم و . گاونډي مو هم و او بنه ملگري می هم و . دهغه نمبر می یادو یاد
وو د هغه نمبر ته می زنگ ووهلو .

نه پوهیدم. چي تلفون به اوچت کړی. که څنگه. خو چي زنگ یی اوچت کړ.
ما پوښتنه وکړه.

عبدالله یی؟

هو عبدالله یم. ته څوک یی؟

زما نمبر نا اشنا و ویی نه پیژنده. ماویل گلاب یم...

په ډېر ورخطا یی وویل. ته گلابه دا چیرته دی ځان ورک کړي؟

څنگه یی ښه یی؟

چیرته یی تاپسی خو په گرځیدلو ستا کورنی او دوستان ستړی شول، زه هم

درپسی ډیر وگرځیدم ته چیرته یی؟

ته دومره بی غوره سړی یی. نه دی څوک خبر کړی؛ چی زه په فلانکی ځای

کی یم.

مړی او ژوندی دی ورک دی. ظالمه د مور او پلار د حاله دی خبر یی. چی

په څه حال پری تیر شوی..

ته خو ډیر غلی وی تا څنگه داسی کار وکړه چی نه دی پلار نوم ته وکتل نه

دی د نیکه نوم ته وکتل نه دی د پښتنو ټولنی ته وکتل..

پلار دی خپل ټول جایداد خرڅ کړ د هغو خلگو بد یی هم ورکړل چی تا یی

لور تښتولي وه..

د هغی خلگو په کور کی ستا تصویرونه وو. هغی خلگوو دی د پلار سره ډیر

زیاتی وکړ پلار دی ډیر قرضدار شوی دی..

مور دی دماعی تکلیف پیدا کړ. چی گلاب سنگه بی پښتو کار کړی هر

وخت یی همدا چغی وهلی خدایه! گلاب به چیرته وی مېر به وی که ژوندی؟

مور دی زیات داروگان وخورل.

خو اوس لږه ښه شوی ده

ډاکټرانو ویلی چی سوچونو ته یی مه پریردی.

پلار دی څه نا څه پام غلط دی..

خو مور دی کله کله یادوی او ژاری.

هغی خبری کولی ماورته غوږ نیولی وو

د خبروو توان می نه درلود چی د عبدالله سره سوال او جواب وکم
زړه می نه ټینګیده بڼه می وژرل .
سوچونه می رانه ګرچاپیره ناست وو
یو خوایی ..

هم نه پرینبوم دا به سنگه وزغم
چی زما مور دی زما د لاسه په عصبی تکلیف اخته سی.
په همدی سوچ کی بڼه غرق تللی ووم اوښکی می په مخ روانی وی
یوو ناخاپه می چیغه کره..

هی موری ته څومره مهربانه یی چی اوس هم ماپسی خفه یی.....
ما څه پت په تاسو پرینبوم، ما عوبنتل چی تاسو ده ځان سره په عم کی شریک
نه کړم

تاسو هو زما نه ډیر په عم اخته شوی تاسو ته دا چا ویلی چی دا ده تنها سره تللی
دی تنها تا ولی زما تصویرونه په کور کی پرینبومه

ډیر په بی صبری می پر مخ اوښکی راروانی وی هیڅ می نشوه کولی چی
اوښکی په خپل واک کی کړم څه ناڅه ورسته می زړه ډاډه شوی او ښکی می
چی وچی شوی روان شوم هلته یو بمبه وه په هعی می مخ او لاس پریمنځو، په
ډبه کی وختم او په ستاف می تری کوز شوم زړه می ډیر درزیده چ عبدالله ته
می خال اوویل چی پینور کی یم چی هر سومره فکر بل ترف ته کړم پلار او
مور می له سوچه نه وځی په خپل پالنگ کی پریوتم له سترگو می اوښکی بهیدلی
چی ده تنها یو یو عز می اورده چی هعی په هعه بله کوته کی ده خپل ځوی سره
په رږزانگو کی زمزمه کوله چی اللو اللو اللو اللو اللو،

هو په ده مور او پلار سوچونو سم زور راباندی کړی وه پدی وخت تنها زما
خوا له راعله خوشخاله ښکاریدت زما نه یی پښتنه وکړه:

هسی ما ورته وه ویل چی نن رخصتی وه خو لږ ورسته عبدالله بیا زما موبایل
ته زنگ راووهلو یو شیبه می زنگ نه اوچتولو خو پر له پسی زنگونو ورسته
می زنگ اوچت کړو،

ځنگه يې عبدالله وحتی زما په موبایل کی پیسی حتمی شوی. ځکه خبری قطع شوی بڼه اوس وایه، خبره داسی ده چی دلته خو په اول کی چا یو څه ویلی او چا بل څه چا به ویل چی علو ډاکوانو تښتولی چا به ویل ډپلار سره یی جنگ کری تښتیدلی او مور به یی ویل نه علو او نه ډاکوانو تښتولی او یا هم لیوانو خوړلی دی ځکه چی دشپی ناوخته له کور څخه راوتی دی خو وروسته ستا تصویرونه بیا د هغه پلانکی سړی په کور کی راووتل چی دهغه لور هم په هماغه شپه له کوره وتلی وه بیا ټولو ته پته ولگیده چی دنجلی سره تښتیدلی دی تنها هم دا خبری واوریدی رشتیا هم زما تصویرونه دتنها په کور کی پاتی شوی وه عبدالله راته ویلی څه کار کوی او په کومه علاقه اوسیری ماورته وویل زما مور او پلار خو به دی نه وی خبر کری نه تر اوسه می ندی خبر کری ستاسو کورته پسی لارم چی زیری ورکرم تسلی ورکرم خو پلار دی مور ډاکتر ته بولی وه بڼه اوس حیلی خبری وکړه ما ورته ویلی زموږ باع شته دی هو باع مو شته دی خو کاکا دی ډپلار نه په پیسو کی گرو کری دی پلار دی ډیر حفه دی تا خو ډپلار هستی نیستی له سره جار کړه پنځه میاشتی یی د هغه حلکو سره دعوه وچلوه زړه می کلک کړ د عبدالله سره می په ټولو خبرو ځان پوه کړ نور می موبایل بند کړ خو تنها زموږ په ټوله کیسه پوه شوه ؛ ما او تنها ډیر سخت ژړل چې هغی زموږ د کور احوال واخیستو ،زما پلار ته خاص زما د تصویرونو له لاسه چې د تنها سره په کور کی پاتی شوی وو، دومره غټه لانجه تری جوړه شوی وه. تنها هم په دې پوه شوه چې زما نه خو تصویرونه په کور کی پاتی شوی وو، او ټول کار د تصویرونو نه ورته جوړ شویده، خو ما ورته ویلی څه غم مکوه، موږ هسی نه هم راغلی یو څه بڼه دی چې نور سه بدی زموږ او تاسو د پلارونو ترمنځ نده جوړه شوی، دتاوان خبره ده هیڅ کیسه کی مه اوسه خو په زړه کی ډیر خفه وم، زما تنخا هم ډیره وه او خرچه مو کمه وه درې درې نیم کاله چې ته پیسی جمعه کری هم ډیری پیسی کیری یو څو روپی می ترې ځانته د خرچې لپاره پرینودلی نورې می ټولې رواخستی غوښتل می چې وطن ته یی د پلار لپاره ولیرم، چې د تره قرض می هم خلاص کړی، او نور ژوند هم پرې بڼه کری سوچ می کولو چې اوس په سه طریقه دا پیسی ولیرم، هیڅ موقع نه پیدا کیده د ځان سره می فکر

وکر چي عبدالله ته به زنگ وکړم چي طورخم پوري راشي زه به د طورخم پوري پيسي وروم همدا فيصله مي غوره وگنله، عبدالله ته مي زنگ ووايه چي تر طورخم پوري راتلي شي چي زه درشم سه کار درسره لرم عبدالله ويلي هو هملته پاکستان ته هم درخم، ته خالي خاي وبنايه ما ورته ويلي بيه زنگ درته وهم، ددي نه هم ويريرم چي عبدالله ما پسي لار و نه خاري او زما کور او خاي و نه گوري ما هملته و نه نيسي او ...

کورته، مي رانه ولي، تنهابه دلته خائنه پاتي وي، ددي خبرونه و ويريدم ،يوه لاره هم ند کيد، موبایل مي ددي دخطر بندکړ، چي هسي نه عبدالله مي پلار خبر کړي وي او زنگ را ونه وهي، نه به بيا ورسره خبري کولي شم اونه به زنگ قطه کولي شم بيرته مي دخان سره وويلي خه هغوي دي خدای هلته خوشحاله لري، مونږ دي خدای (ج) دلته خوشحاله لري،بيرته مي ټولي پيسي په خان کړي خدای (ج) ته به صبر کوو، په همدې تريخ ژوند ورخ دجمعي ورخ وه کار رخصت وو. ما غوښتل چي تنها عدنان چي زمونږ کوچني زوی وو، د دوی سره يو خاي چکر ته لار شم چي دا زړه مي لږ ازاد شي راغلم يو ټيکسي مي را روانه کړه، چي چکر ته پکي لار شو، تنها زه او عدنان مو هم دخان سره را روان کړ، ډرپور ته مي ويلي زه بلدي نه يم خو چرته مو يو بڼه خاي ته چکر ته بوخه ، ډرپور ويلي بڼه راخه بي غمه شه.

بڼه خاي ته مو چکر ته بيا يم، خدای خبر چيرته يي بيولو ، ډرپور ډير بي رقمه تيزروان وو، ما او تنها سره مرکه کوله خدای (ج) د کارونو نه څوک خه خبر دي، خو ما به ډرپور ته کله کله ويلي استاذه لږ په مزه خه ډير بي خونده روان يي، لږه گزاره کوه، ډرپور به يواخي همدا يوه خبره کوله هيخ خبره نشته. ما به بيرته خپله مرکه د تنها سره شروع کړه د يو خه وخت مزل وروسته زمونږ موټر يو بل موټر نه مخکي کيده،

مخامخ ورباندي يو غټ موټر راغلو چي زمونږ ډرپور وراخطا شو، او ويي ويل.

دانه بڼه کيري .. زړه يي زربه خوړلي ده يو گينټه وروسته يي اپريشن کوو، چي هر رقم شوه ډاکټر ته مي وويل ډاکټر صاحب که هر خه چاره يي کيري وي

کړه، چي هر څومره پسي پري لگيري زه يي درته راوړلي شم خو دتنها علاج ضرور وکړه تنها زما په بدن کي روح دي که تنها نه يي زه به ليوني شم زه به د دي دنيا دا ټوله زندگي د تنها په سر قربان کړم تري ماښکر تنها اه ونه کړ ساعت پوره شو تنها يي په تذکر کي واچوله اپريشن ټيټر ته يي ننويسته بنځي ډاکټراني او نرساني تري چاپيره شوي بي هوشي يي ورکړه څه سيرومان او نوره دوا يي په ما روا او غوښته دوايي مي رواړوه څه سنتي يي ورته وکړي زه يي دا اپريشن د خوني نه را وويستم په د هليز کي مي د انتظار ترخي شيبی تيرولي تنها چي راباندي د دي نه مخکي کوم خط ليکلي و همدا مي مخي ته نيولي و هماغه نرسه چي په ما او تنها به يي ډير پام کولو راغله خط زما اوښکو لوند خيشت و زما دلاسه يي خط واخستو چي خط يي ولوستو

زمونږ په کيسه څه ناڅه پوهه شوه خو هغي هم په سترگو اوښکي را رواني وي ډيره خفه شوه هغه هم د دوه نابنده مسافرو په راز څه ناڅه پوهه شوه هغه هم روانه شوه د اپريشن خوني ته دا هم ورغله شيبه په شيبه به همدی نرسی چي کلثوم نومیده ماته به يي معلومات را کول زړه به مي يي ډاډه کولو پينځه شپره گينتي [ساعت] تير شول چي غم لړلي زيري راباندي وشو د تنها د مرگ زيري تنها مړه شوه هملته مي د پښونه روح ووت په هماغه دهليز کي ولويدم چغي مي وهلي زما چغي به څوک ودروي بي صبر چغي وهم په يو رقم مي زړه نه صبريده روان شوم هماغي خوني ته چي تنها پکي مړه پرته وه ډاکټرانو نه پريښودم خو چي زما دا بي صبره چغي يي وارريدلي زه يي پريښودم د تنها سره په هماغه چپرگت ورځملاستم ، وه تنها ته خو زما د ژوند يواځيني ملگري وي ته هم رانه جدا شوي زما خو نور هيڅوک نشته زه به څنگه بي له تا ژوند تيروم ډاکټرانو به تسلي راکوله خو ما هيڅ نه منله يواځي همدا يوه چغه مي وهله چي تنها، وه تنها زه او ته خو [دوه نابنده مسافر] وه تا ولي زه د ژوند په نيمه لار کي ځانته پريښودم تنها هيڅ هم نه ويلي ځکه هغه خو مړه وه ډاکټران لارل د تنها د دفن کفن لپاره يي د هماغي ځاي کميټه راوليرله ما تنها ته ډيره بي صبره ژړا کوله بنځي راغلي تنها يي د چپرگت نه تذکره کي واچوله زه کلک د تذکري پوري نښتي وم نه مي پريښودله چي لار شي يو څو سړي راغلل

زه يې راجگ کړم، تنها يې ويوره مرده خاني ته، زه هملته بي صده پريوتم
يو څه وخت تير شو ژړا مي څه ناڅه کراره شوه، سلگي مي وهلي، چي لارم تنها
ته يې هرڅه برابر کړي وو، کفن کي يې تاوه کړي وه، تابوت کي يې اچولي وه،
که رښتيا ووايم د تنها مړي ډير بڼه بنکاریده، ماته يې اواز کړ، راغلم د همدې
هسپتال امبولانس ودرید، تنها مو پکي واچوله زه مخکي کيناستم هغه نرسه چي
په ما او تنها به يې ډير پام کولو هغه بيچاره هم د تنها د مړي سره کيناسته، ما
ډريور نه پوښتنه وکړه هديره چيرته ده هملته يې يوسي

ډريور ويلي ولي په کورکي خپلوان نور څوک ..؟؟ ما ويل، مونږ دوه نابلده
مسافر وو، هيڅوک هم نه لرو، بغير د خدای (ج) نه دوه پر دوه يو ډريور ډير
خفه شو. ما وري وري سلگي وهلي کله چي هديرې ته ورسيدو يو څو کارگر مو
راوستل، چي قبر ووهی. مونږ يو څو نفروو د جنازي مراسم ونيول، يو څو
لاروي هم راغلل جنازه مو وکړه، نور مي دی امبولانس والاته رخصت ورکړ، د
نرسي زړه نه کیده، چي لاره شي، خو هغي هم مسؤليت لرلو هغوی لارل، زه او
يو څو نفر همدلته ناست وو، د مړي سره يو څه وخت ورورسته قبر تيارشو، تنها
مو پکي ورکېښودله، زما زړه به څنگه اوس صبر وکړي چي تنها دې بنخيري
او زه دې ورته ولاړ يم.

ژړا مي زوروره شوه په سپيرو خاورو کي پرپوتم، ټولو مړی پريښود، زما نه
گرچاپيره تاوشول، څه وخت ورورسته قبر کی ځملاستم خلکو ته مي په زوره
چغی وهلی ما هم ورسره بنخ کړی زما تنها په دی سپيرو خاورو کی يوازی مه
پريږدی مونږ دواړه بايد يو ځای خاوری شو .

خو هيچا هم داسی نه کول، زه يې په کشولو کشولو د قبر نه راجگ کړم ټولو
راباندی د ليونی گمان کولو، دخلکو يو بل ته ويلي ليونی دی، په تنها يې زر زر
خاوری واړولی، هيڅ می هم دلاسه نه کيدا، د خدای کارونه وو په زوره زوره
چغی می وهلی، چي ماهم ورسره بنخ کړی، 'خلکو کلک نيولی وم، په تنها يې د
سپيرو خاورو قبر جوړ کړ، کارگرو ته می د جيب نه پيسی ورخطا کړی. هيچا
پيسی نه اخيستی پيسی می ورته هملته پريښودی.

زه په قبر د پاسه پريوتم سترگی می نه وچیدی. خان سره می پریکړه وکړه چی همدا می عمری حای شو، شپه او ورځ به همدلته د تنها د قبر د پاسه پروت وم ، یوه شپه می ډیر په تیزه تیزه ژړل د کلی خلک راپسی راغلل، په زوره یی موټرکی واچولم د لیونیانو هسپتال وو، هلته یی بوتلم، ورته یی وویل دا لیونی دی، زه په رښتیا هم دلیونو بدتر وم کالی می په سپیرو خاورو لت پت وینستان می ببر تنی شلیدلی په مخ می د اوبنکو تور داغونه په بد حال وم، هلته ډاکټرانو رانه پوښنی کولی زما زړه نه ټینگیډو په زوره زوره می ورته ژړل اخر ډیر مجبور شوم ډاکټر ته می خپل ټول حال بیان کړ....

ډاکټر ډیر زړه خوړی وه، دلاسه یی ونیوم د اوبو بمبی ته یی ودرولم، مخ او لاس می ومینځل په وینستانو می لوند لاس راکش کړ، رنگ می دلوری او تنندی دلاسه ژیر تبښتیدلی و، ډاکټر خادم ته غږ، خادم چی راغلو، !!

• ډاکټر ورته پیسی ورگري چی څه خوراکی څیزونه راوړه د شپي ډیر ناوخته وو. د کلی خلک بیرته تللی وو ډاکټر څیزونه زما مخي ته کینسودل داوخوره زه بڼه وړي وم خو دي- تنها غم نه پریښودم چی ویی خورم خو اوشا څلور ورځي ما هیڅ هم نه وو خوړلي کیک او شودی می ډاکټر سره وخوړل ډاکټر غوښتل چی شپه همدلته وکړم شپه- می په ډیر زحمت سره تیره کړه چی سهار ملا اذان وکړ روان شوم خپل کور ته ورسیدم دکور دروازه بند وه د قلف چابی رانه ور که شوي وه قلف می مات کړ کور ته چی دننه شوم د کور دیوالونو د بلاگانو په څیر خولي لگولی دیوالونو ویل ولی یوازي راغلي ولي دی تنها د ځانه سره نه ده راوستي نیږدي وه چی د کور دیوالونه کی وخوړي په کی می وخت نه تیریده ژر ژر می چی څه پیسی وي تولي می را واخستي د جماعت هماغه ملا ته می ورکړي چی زما او تنها نکاح یی ترلي وه هغه ته می ویلي پدي پیسو به خیرات وکړي د تنها پسي بیرته راروان شوم لا لمر نه وو راختلي چی راغلم هغه رهنما ته چی مونږ تري کور په کرایه نیولي و رهنما بنده وه په لوحه باندي یی د موبایل نمبر لیکلي و هغه نمبر می

پخپل موبایل کی ووهلو سړي چي خبري شروع کړي ته څوک يي زه گلاب يم ستا نه چی مي کور نيولي و په گلاباد کالونی کي سړي ويلي بڼه بڼه ذهن ته مي راغلي څه خدمت دي

ما ورته ويلي هغه کور ته می کلف واچولو زمونږ سامان هر سه پکی پراته دی هغه به هم کم غريب سړی ته ورکړی چاپی می درته د دروازی په سوری کی خطا کړه نور زمونږ دخوانه هغه کور درپاتی شوو کور دی ودان بچی دی لوی نور می مبابیل بند که هغه سړی زنگونه راو هل خو نه می اوچتول مبابیل می بند که په منډه منډه لارم دتنها قبر ته می په سپيرو خاورو کی سملاستم يو سه می حوصله خه شوی وه دتنها وصیت پانه می مخی ته نيولی وه او دسترگو نه می پری اوبنکی بهیدلی غوختل می داخط چی دتنها له خوانه دهغوی کورنی ته وسپارم يوه شيبه می دتنها په قبر وژړل بيرته راغلم يو جور کالی می تيار واخيستل کالی می بدل کړل راروان شوم افغانستان ته جلال اباد ته چی کله راورسیدم نور پیاده راروان شوم ځکه چی کوم بلدی راسره مخ نشی یا په موټر کی او یا په هډه کی می ونه گوری همداسی نژدی نژدی دتنها دوی کلی ته راورسیدم دځان سره کی فکر وکه چی داخط سرکم دتنها دوی کور ته وسپارم اوس خو داسی هر چا نه پیژندلم او نه هغه پخوانی گلاب اووم ببر سر اوږد ږیره یو وړ تشمکی می په سترگو دتنها دوی په دکور په طرف روان شووم کوڅه کی روان اووم دتنها دوی کور سره ماشومان ولاړ ول یو غټ ماشوم چی په خبره پوهیده ترینه می پوختنه وکړه چی دچا ځوی یی دتنها دپلار نوم ی راته و اېنسته خط می ورته ور کړ نور همغسی دتنها دوی دکور په اړخی ته دخور په غاړه خکته شووم

خور ته کوز شوم، بیرته تیز بسکته راروان شوم مازیگر اذانونه کیدل، چی د سراچی پول همداسی پای وروسیدم، د یو موټر په ډاله کی وختم طور خم ته لارم د ماېنم اذانونه کیدل چی په طور خم واوېنتم هلته می یو موټر درېس ونیو نیغ لارم د تنها قبر ته په قبر ورولویدم په چغو چغو می وژړل په ژړا ژړا کی می په تنها چغی وهلی تنها پاڅه چی زه ستاسو کلی ته تللی وم ستاسو د کور په مخ تیر شوم

پاخه تنها زه نن هغه خور ته تللی وم چې زما او ستا لومړی ځل لیده پکې شوی
وو خو تنها هیڅ نه ویلي اوس نو لکه ملنگ همدلته په قبر ټوله شپه او ورځ ناست
په چغو چغو ژاړم او دا وایم چې ولې په دې دومره لویه ځمکه د دوو نابله
مسافرو ځای نه و ولی مور سره دومره ژر جدا شو تنها ته به مې ویل چې ته
دومره یواځې خوبنه وی نو بیا دې زه ولې له ځانه سره ملگرې کړم او ولې دې
اوس پرینودم
خو اوس دوه نابله مسافر د ټول عمر لپاره جدا شوي وو یوازې زه وم چې خپلې
تنها په نازک بدن پرتو سپیرو خاورو ته مې وژړل.

پای

یادونه: که غواړی چې پښتو غوره ناولونه او کتابونه په Pdf بڼه ترلاسه کړي نو
زموږ د تلېگرام چینل (پښتو ناولونه!) تعقیب کړي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**